SJORS

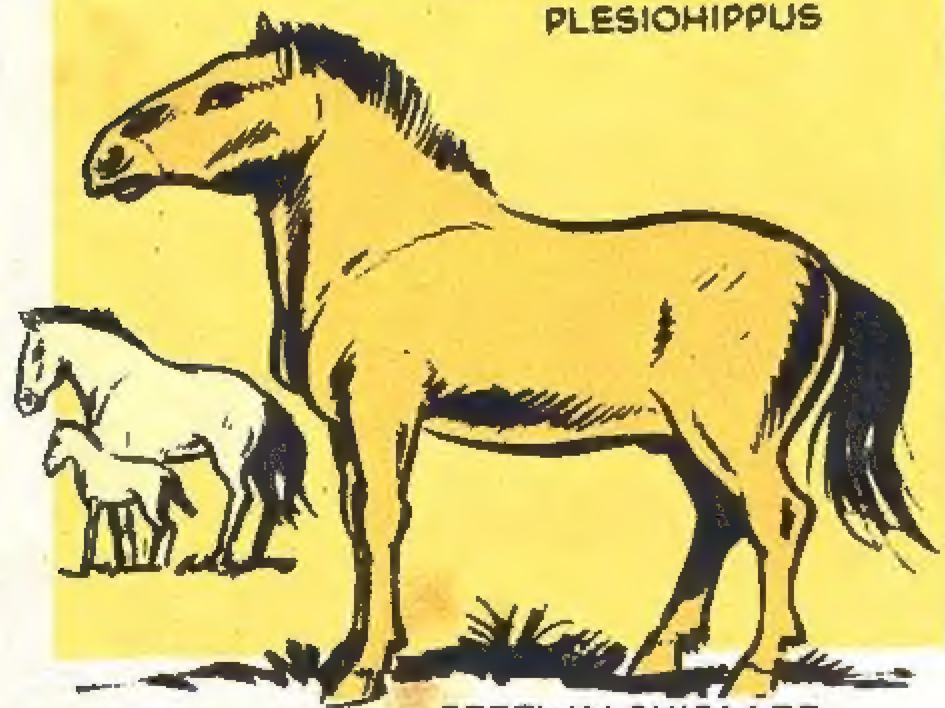
van de Rebellenclub

22 december 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 51

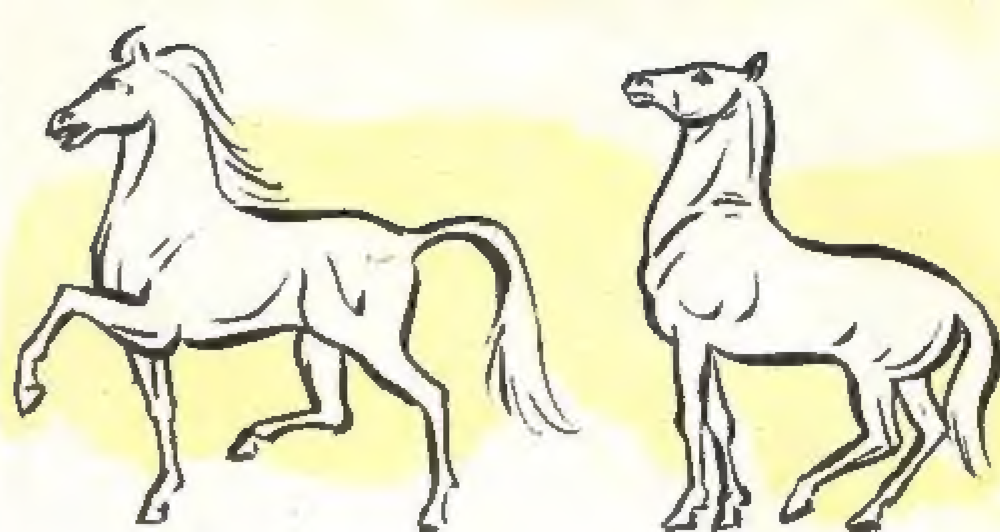
CIRCUS
PIOTTIE

EOHIPPUS

PLESIOHIPPUS

PRZEWALSKIPAARD

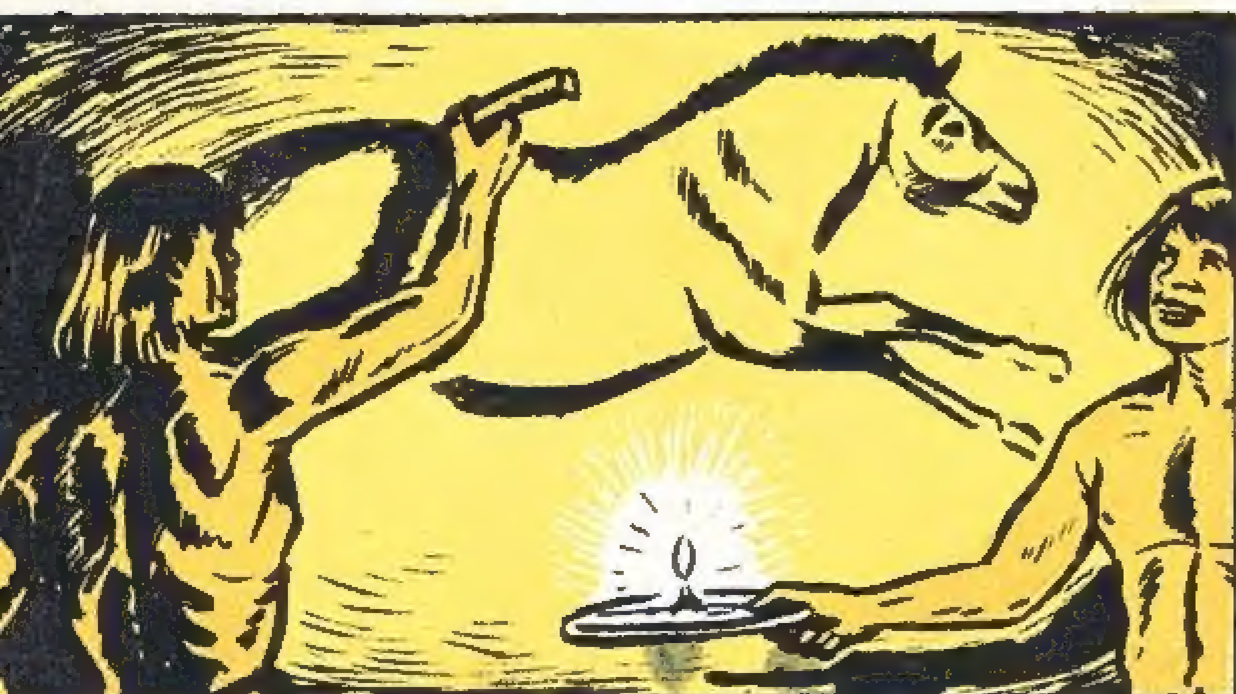

Het paard,

Wie een hedendaags paard bekijkt, kan bijna niet geloven dat dit edele dier is voortgekomen uit een heel klein oerpaardje, de eohippus. Op onze tekening is dit diertje in dezelfde verhouding getekend als het paardehoofd ernaast. Uit versteende resten (fossielen) hebben geleerden de ontwikkeling van deze eohippus tot het huidige paard kunnen terugvinden. Het oerpaard was een kleine moerasbewoner, die zo'n vijftig miljoen jaar geleden heeft geleefd. De directe opvolger van de eohippus, de mesohippus, was ongeveer zo groot als een geit en hield zich op in het bos en op de vlakte. In de loop van vele eeuwen werd de schedel van het paard groter, de benen werden langer en de gebogen rug werd gestrekter. De paarden groeiden uit tot snelle steppebewoners, terwijl ze zich ontwikkelden tot de vorm waarin wij ze nu kennen.

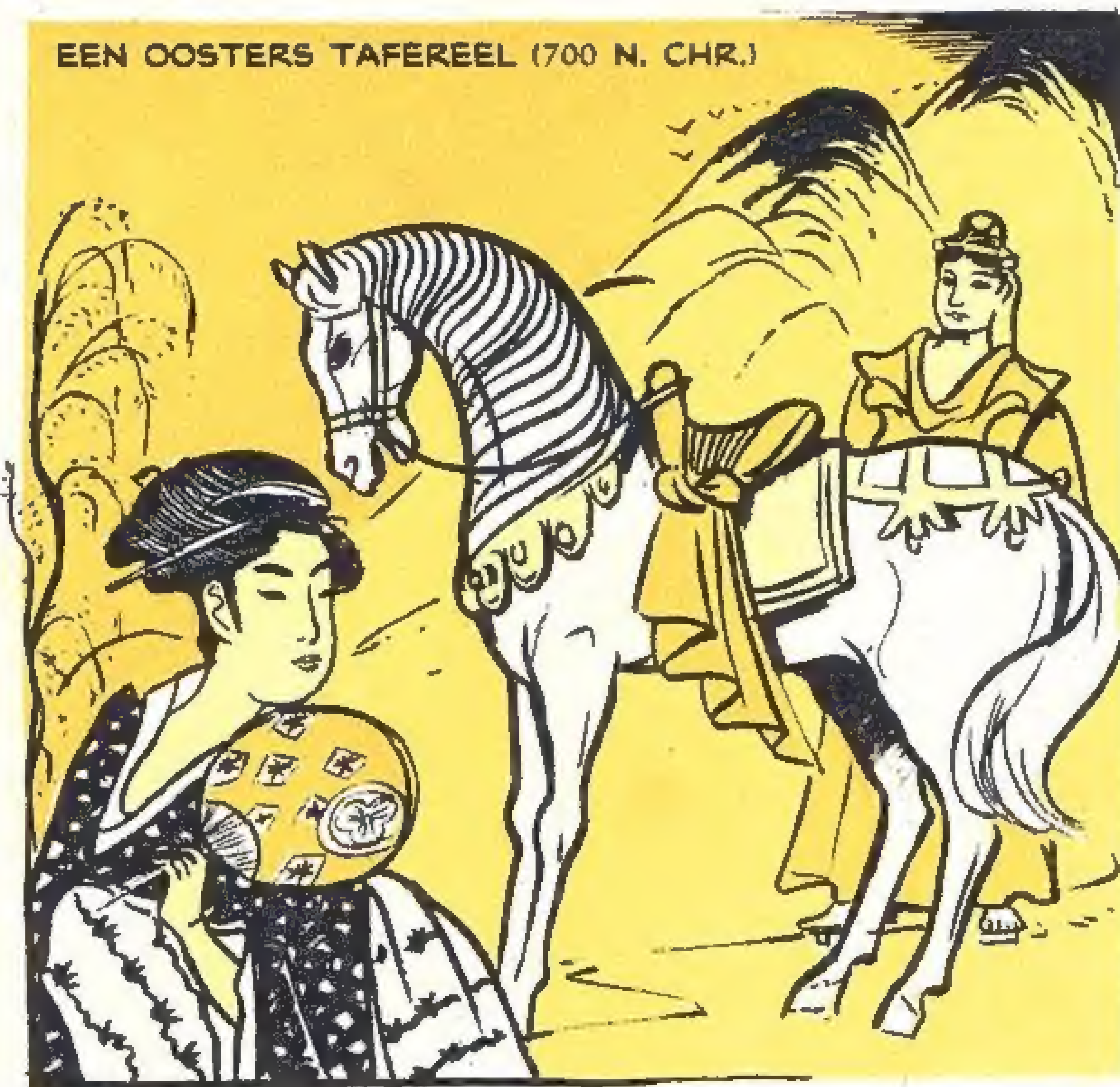
De eerste mensen maakten jacht op het paard, vingen het en gebruikten het als lastdier. Toen het wiel uitgevonden was, kwam het paard ook als trekdier voor de wagen. De oude oosterse volken, zoals de Babyloniërs, de Assyriërs, Perzen en Egyptenaren, gebruikten het paard als

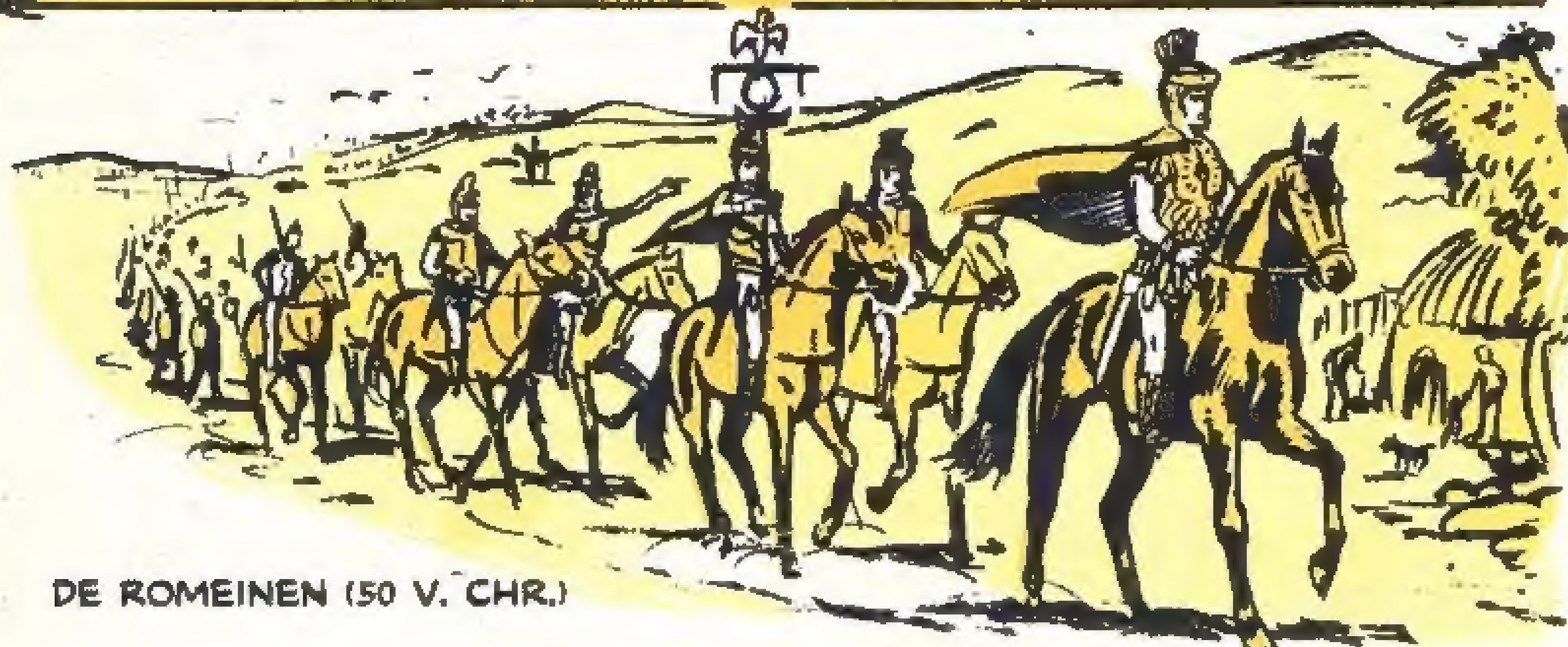
Dit is het eerste van een serie van drie artikelen over paarden. We behandelen hierin het paard in de oudheid. Volgende week kun je lezen over het paard in de middeleeuwen, de week daarna over het paard in onze tijd.

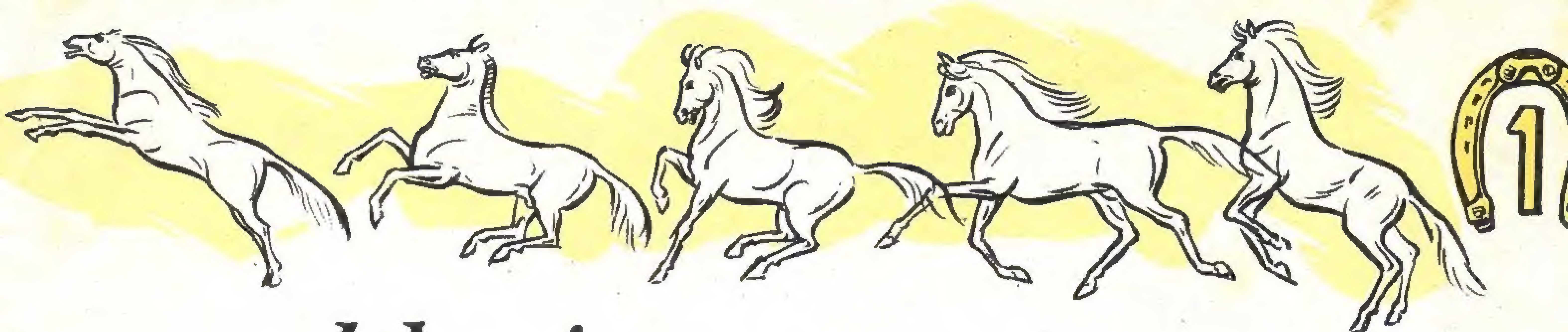

DE EERSTE MENSEN TEKENDEN HET PAARD ZÓ (60.000 V. CHR.)

EEN ASSYRISCH RELIËF (860 V. CHR.)

EEN OOSTERS TAFEREEL (700 N. CHR.)

DE ROMEINEN (50 V. CHR.)

een edele viervoeter

rij- en trekdier. In deze landen, waaruit onze beschaving afkomstig is, werd het paard ook al voor de strijd gebruikt.

De Grieken, die hun kennis van het paard overgenomen hadden van de Egyptenaren, hadden veel liefde voor dit dier. In en op hun tempels stonden prachtige beeldhouwwerken, waarin het paard niet zelden een belangrijke plaats had. De Grieken hadden grote kennis van de verzorging, het fokken, de dressuur en het berijden. Tijdens hun olympische spelen kwam het wagenrennen in gebruik, waarbij op een ovale baan van zeshonderd meter lengte de wagenmenners hun behendigheid demonstreerden. Vaak werden de winnaar en zijn paarden in steen vereeuwigd.

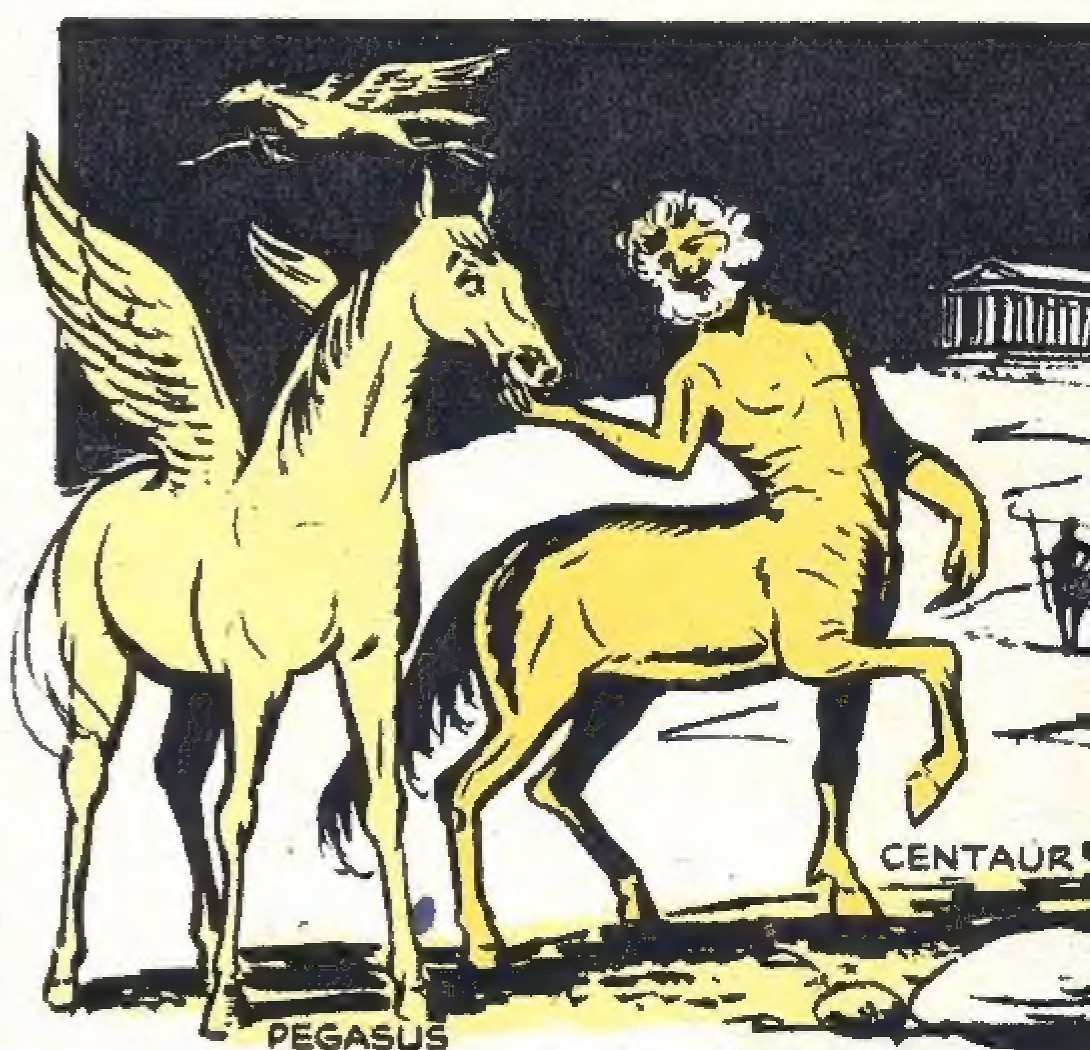
In de Griekse mythologie speelden paarden ook een grote rol. Zij waren daarin dienaren van de goden, waarbij een van hun taken bestond uit het voorttrekken van de zonnewagen langs de hemel. Bekend uit die sagen zijn het vliegende paard Pegasus en de paardmensen, centauren genaamd.

Toen de Romeinen Griekenland bezetten, namen zij de kennis van en de liefde voor paarden van de Grieken over. Zij staan in de geschiedenis bekend als uitstekende ruiters, die grote behendigheid aan de dag legden op het losse paard en op hun strijd- en renwagens. Bij hun legers bevonden zich dierenartsen, die vooral gespecialiseerd waren in paardeziektes, paardeverzorging, opfokken van veulens en keuze van fokpaarden.

De Romeinen legden dwars door Europa wegen aan en langs die wegen richtten ze pleisterplaatsen op, die voorzien waren van ongeveer veertig paarden. Vermoeide dieren konden hier door verse worden vervangen. Bij de Romeinen werd ook het beslaan van de hoeven ingevoerd. Wagenrennen waren in die tijd zeer in trek en van beroemde renpaarden werden, net als tegenwoordig, stambomen bijgehouden.

Na verloop van enige eeuwen werden de Romeinen overwonnen door de Galliërs en Germanen en ook zij hielden het paard in hoge ere. Het bezit van een of meer paarden gold als een teken van welstand, waarbij alleen de allerrijksten er ook nog een primitieve koets op na hielden en zich daarin lieten vervoeren.

Vanaf de vroegste tijden dus heeft het paard de mens begeleid en is een van zijn trouwste vrienden geweest. Volgende week zullen we zien welke betekenis het paard in de middeleeuwen had.

ROMEINS WAGENRENNEN

BULTERS.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN GEVANGEN-GENOMEN DOOR EEN WREDE SULTAN, MAAR MET HULP VAN ARCHIE WISTEN ZE TE ONTSNAPPEN. LATER DRONGEN ZE DOOR IN DE TUIN VAN HET PALEIS OM DE SULTAN TE OVERMEESTEREN.

GELEID DOOR TED ACHTERVOLGDE ARCHIE DE LIJFWACHT, MAAR OPEENS WEERKLONK EEN KRAKEND GELUID.

WAT IS DAT NOU?

LIEVE HELP, IK GELOOF DAT ARCHIE IN EEN VALKUIL IS GELOPEN!

MET EEN WREDE LACH OP ZIJN GEZICHT KEEK DE SULTAN TOE.

GOED ZO, DE ROBOT IS IN DE VAL GELOPEN! LAAT NU DE BLANKEN GEVANGENNEMEN!

ARCHIE WAS ONGEDEERD, MAAR HIJ BEVOND ZICH IN EEN DIEPE PUT.

ZIJN MECHANISME WERKT NOG!

JA, MAAR DAAR HEBBEN WE NIETS AAN! HOE KRIJGEN WE HEM NAAR BOVEN?

OPEENS WEERKLONKEN RUWE KRETEN.

DOOD AAN ONZE BLANKE VIJANDEN!

ZIJ ZULLEN STERVEN!

TED EN KEN VERDEDIGDEN ZICH, MAAR ZONDER SUCCES. TOEN VERSCHEEN EEN RUITER IN DE TUIN.

MACHTIGE SULTAN, UW NEEF ZAPHEM TREKT MET EEN GROTE STRIJDMACHT TEGEN U OP!

DE SULTAN DACHT VLUG NA EN GAF TOEN EEN BEVEL.

WACHT! DOOD DE BLANKEN NOG NIET! HUN ROBOT MOET MIJN OPSTANDIGE NEEF VERSLAAN!

MET BEHULP VAN EEN SOORT HIJSKRAAN WERD ARCHIE UIT DE PUT GEHAALD.
DENK EROM: VAN NU AF AAN GEEF ÍK BEVELEN AAN DE ROBOT!

EINDELIJK WAS ARCHIE BOVEN.
MET GEBOEIDE HANDEN KUNNEN WE DE ROBOT NIET BEDIENEN!
DAT BEGRIJP IK. MAAK HUN HANDEN VRIJ, MANNEN!

MAAR DENK EROM DAT JULLIE ME NIET BEDRIEGEN! KOM MEE, IK WIL JULLIE IETS LATEN ZIEN!

DE SULTAN BRACHT HEN NAAR EEN GROTE KERKER.
ALS JULLIE MIJ BEDRIEGEN ZULLEN DEZE GEVANGENEN STERVEN!
LIEVE HELP!

WE ZULLEN WEL MOETEN DOEN WAT HIJ ZEGT, TED! ANDERS...
JA, MAAR TOCH ZAL IK UITKIJKEN NAAR EEN KANS OM HEM TE MISLEIDEN!

DE VRIENDEN KONDEN WEINIG DOEN EN EVEN LATER VOERDE ARCHIE DE TROEPEN VAN DE SULTAN AAN TEGEN DE REBELLEN.
IK HOOP MAAR DAT DE SULTAN VERSLAGEN WORDT!
JA, MAAR DAT IS NOG LANG NIET ZEKER!

INTUSSEN NADERDEN DE REBELLEN.
DOOD AAN DE SULTAN!
ZAPHEM ZAL HEM VERSLAAN!

DERDA, DE COMMANDANT VAN DE SULTAN, ZEI:
DAAR KOMEN DE REBELLEN! DENK AAN DE OPDRACHT: JULLIE ROBOT MOET HEN VERSLAAN!

TED DACHT KOORTSACHTIG NA.
DE REBELLEN MOGEN NIET VERSLAGEN WORDEN, MAAR HET MOET LÍJKEN ALSOF DAT WÉL GEBEURT!

TOEN KREEG HIJ OPEENS EEN IDEE EN VLUG BRACHT HIJ ARCHIE IN ACTIE.
ER ÍS EEN KANS, MAAR ALS DIE MISLUKT, ZULLEN DE GEVANGENEN STERVEN!

Onraad in Ternmoor

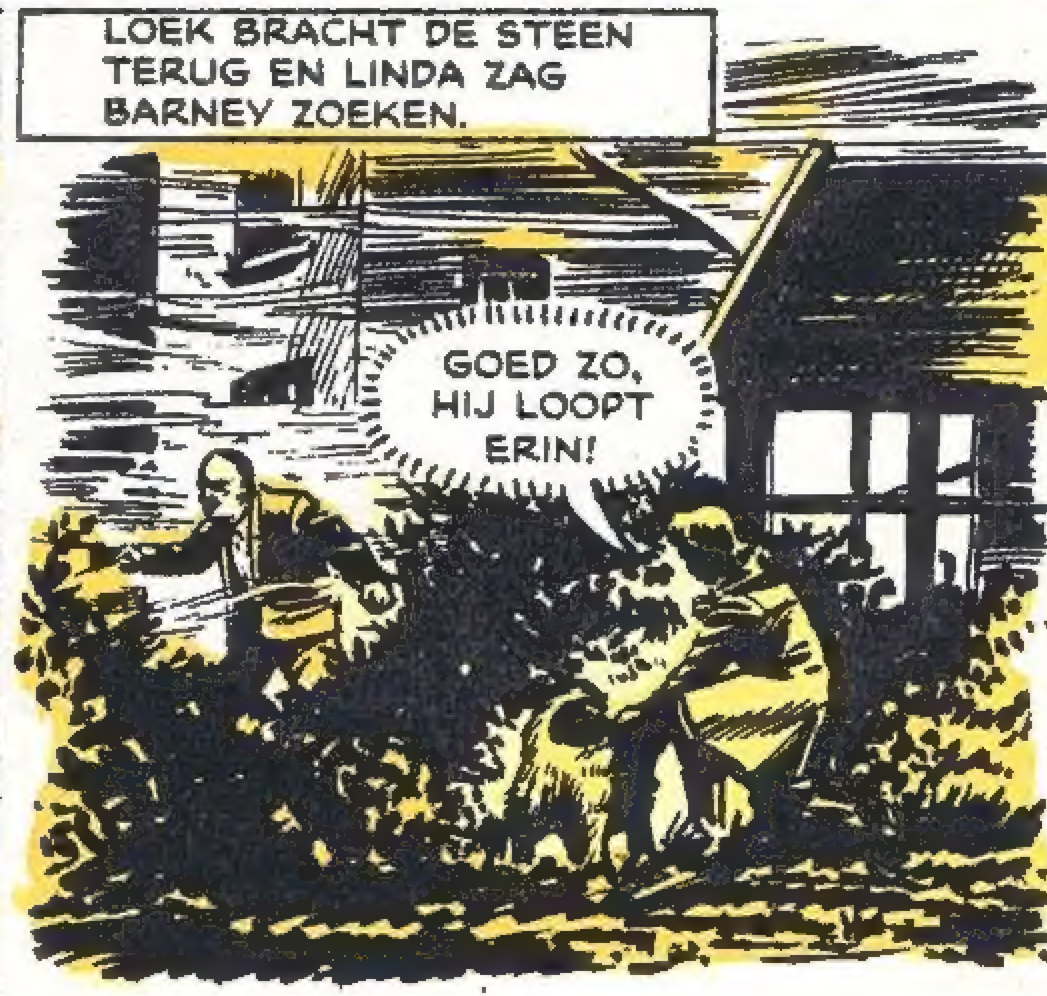
SHEILA FAIRFAX, DIE LOGEERDE OP HET „HEIDEHUIS" EVEN BUITEN TERNMOOR, HAD LINDA ROVAN, DOCHTER VAN DE POSTAMBTENAAR, GEVRAAGD HAAR TE HELPEN. ZE VERTELDE DAT HAAR BROER JOHNNIE ONSCHULDIG VEROORDEELD WAS WEGENS BANKROOF EN WAS OPGESLOTEN IN DE GEVANGENIS VLAK BIJ TERNMOOR. MENEER BRENT, DE EIGENAAR VAN HET „HEIDEHUIS", ZOU PROBEREN HEM TE LATEN ONTSNAPPEN.

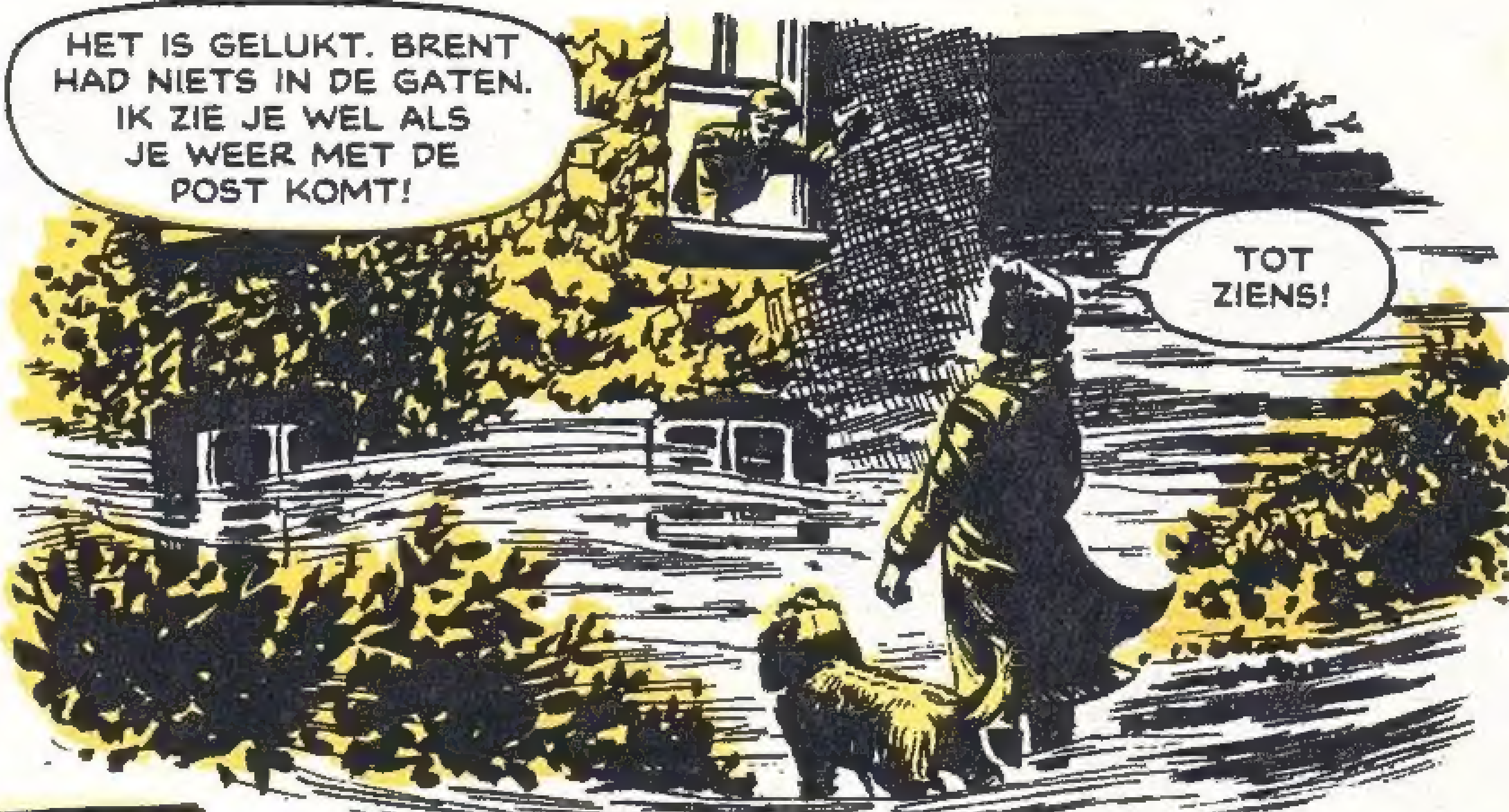

TOEN DE MANNEN WEG WAREN...
GELUKKIG, ONZE LIST IS GELUKT! EVEN AAN LINDA LATEN WETEN!

HET IS GELUKT. BRENT HAD NIETS IN DE GATEN. IK ZIE JE WEL ALS JE WEER MET DE POST KOMT!
TOT ZIENS!

LINDA LIEP TERUG NAAR TOBY EN REED NAAR HUIS.
SHEILA ZIT DANIG IN MOEILIJKHEDEN EN ALS HAAR BROER STRAKS ONTSNAPT, STAAT HAAR NOG MEER TE WACHTEN!

ROND MIDDERNACHT WAS LINDA WEER THUIS.
IK HOOP DAT VADER ME NIET HOORT THUISKOMEN. HIJ ZOU DEZE HELE GESCHIEDENIS NIET WILLEN GELOVEN!

MAAR LINDA KON ONGEZIEN HET HUIS BINNENKOMEN. DE VOLGENDE MORGEN...
JE ZIET ER MOE UIT! ZAL IK DE POST RONDBRENGEN?
O NEE, IK VOEL ME PRIMA!

O, ER IS EEN BRIEF BIJ VOOR HET „HEIDEHUIS"! MISSCHIEN ONTMOET IK SHEILA WEER!

TOEN LINDA BIJ DE VILLA AANBELDE, DEED SHEILA ZELF OPEN.
BRENT EN BARNEY ZIJN UIT. KOM BINNEN, DAN ZAL IK JE IETS VERTELLEN OVER ONZE PLANNEN!

IN DE BIBLIOTHEEK BEKEEK LINDA EEN KAART.
BARNEY ZAL EEN EXPLOSIE VEROORZAKEN IN DE STEENGROEVE. IN DE VERWARRING PIKT HIJ JOHNNY OP EN BRENGT HEM IN HET MOERAS IN VEILIGHEID. EEN ANDERE MAN ZAL IN EEN AUTO VLUCHTEN!
IK SNAP HET! DE POLITIE ZAL DENKEN DAT JOHNNY IN DIE AUTO ZIT!

SHEILA KEEK LINDA ERNSTIG AAN.
LINDA, JE MÓET ME GELOVEN: JOHNNY IS ONSCHULDIG! WIL JIJ ONS HELPEN ALS ER IETS FOUT GAAT?
IK GELOOF WEL DAT JOHNNY ONSCHULDIG IS, MAAR ALS IK HEN HELP, KOM IK ZÉLF MISSCHIEN IN MOEILIJKHEDEN!
SHEILA WACHTTE OP HAAR ANTWOORD. WAT MOEST ZE ZEGGEN?

door John Bancroft

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende avond weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. De dag daarna wordt er een aanslag gepleegd op Goujon. De volgende morgen doorzoeken Clopotte en een vreemde de kolenbrandershut. Daarna gaat Lindsay met Pierre naar de antiekwinkel uit het begin van het verhaal. Onderweg ontmoeten ze James. In de winkel kopen ze een opgezette krokodil, die ze in hun hotel opensnijden.*

* * *

Terwijl James het beest leeghaalde, doorzochten Pierre en Lindsay nauwkeurig elk plukje.

„Als er iets in die krokodil verborgen zit, dan moet het in de keel zitten," zei James na een tijdje. „We gaan dus nog maar even door, jongens. We weten nog niet precies waar we naar zoeken, maar voor mij staat het vast dat Paul de la Faine een of ander kostbaar document bedoelde."

Zwijgend werkte het drietal verder. Vooral Pierre zat met grote gespannenheid te zwoegen. Hing er voor hem niet alles van af? Tenslotte was Raoul de la Faine zijn vader. Lindsay moest er steeds maar aan denken, dat die krokodil al vanaf het begin van hun avonturen een rol gespeeld had. „Het beest houdt de wacht". Wie had kunnen denken, dat daar dit opgezette monster mee werd bedoeld? „Het beest houdt de wacht". Deze wapenspreuk klonk hun nu alle drie door het hoofd. James zat te denken aan Raoul en hij vroeg zich af wat zijn goeie vriend op dit ogenblik op het Ile de Ré aan het doen was.

Er werd al een hele tijd geen woord meer gezegd. James sneed het beest verder open om elk hoekje in het binnenste van het dier nauwkeurig te onderzoeken. Pierre en Lindsay trokken de plukken paardehaar uit elkaar en gooiden het op een hoop. De spanning van zoëven was geweken. James keek ongemerkt naar Pierre en de wanhopige uitdrukking op diens gezicht vertolkte eigenlijk ook zijn eigen pessimistische gevoelens. Ze hadden zich vergist, dat was duidelijk. De krokodil bevatte net zo min geheimen als de eerste de beste zoute haring van meneer Gicquel.

James kwam moeizaam overeind en schopte geërgerd in de berg paardehaar. „Nou," zei hij zuchtend, „we hebben ons in elk geval niet verveeld. Ik vrees dat de krokodil geen geheimen heeft prijs te geven."

„Het spijt me erg, meneer Steel," stotterde Pierre. „Ik heb me als een dwaas aangesteld."

„Ben je mal," zei Lindsay. „Tenslotte was het mijn idee."

„Maak jezelf geen verwijten, Pierre," zei James, terwijl hij zijn arm om de schouder van de jongen sloeg. „Je had net zo goed gelijk kunnen hebben. Het idee was zo slecht nog niet. Maar hoe dan ook, we zijn er niet veel verder mee gekomen."

Met zijn vuisten onder zijn kin zat Lindsay op de rand van het bed. „Maar het moet zo voor de hand liggen," gromde hij. „We weten dat ergens een belangrijk bewijs moet liggen, dat de zaak-De la Faine van een heel andere kant laat zien. Dat is het enige dat uit de brief van Pierres oom Paul duidelijk is af te leiden."

„Als Goujon maar in staat was geweest om te spreken," zei Pierre, terwijl hij mistroostig naar de overblijfselen van de krokodil keek.

„Ik zal even het ziekenhuis bellen," zei James, terwijl hij opsprong. „Misschien is Jean-Louis intussen tot bewustzijn gekomen." Hij verliet de kamer en snelde de trap af. Even later was hij terug. Op zijn gezicht stond duidelijk te lezen, dat de kolenbrander hem nog niet verder had kunnen helpen. „Hij is nog steeds bewusteloos," zei hij. „Maar de dokters

geloven, dat hij een goede kans maakt om er weer bovenop te komen. Dat is het enige dat ze me konden vertelllen."

„Wat doen we nu?" vroeg Lindsay.

James schudde nadenkend het hoofd. „Wat kúnnen we doen?"

„Misschien doen we er goed aan terug te gaan naar het huisje van Goujon," stelde Pierre aarzelend voor. „Misschien is zijn vrouw intussen thuisgekomen en het moet wel een afschuwelijke ontdekking voor haar zijn om haar huis in zo'n wanorde aan te treffen."

„Dat is een goed idee, Pierre," vond James. „We gaan er onmiddellijk heen."

Maar toen ze even later de woning in het bos naderden, maakte het klaaglijke gebalk van de ezel in de schuur hun duidelijk dat er nog niemand thuis was. Mevrouw Goujon was dus nog niet terug.

„Die arme ezel snakt natuurlijk naar wat eten," zei Lindsay. „Hij heeft vanmorgen niet veel gehad en ik ben helemaal vergeten hem wat water te geven."

„Kijk, daar is de hond ook," zei Pierre.

Grommend en met de oren rechtop stond Lulu hen op het erf op te wachten, maar toen Lindsay haar riep, begon ze blij te blaffen en sprong vrolijk naar hem toe. Uitgelaten sprong het dier tegen Lindsay op, zodat hij bijna omviel.

„Haar poot ziet er al een stuk beter uit," zei hij, terwijl hij zich vooroverboog en de wond onderzocht. „Het geneest goed. Gelukkig is het niet zo warm meer, anders zou ze veel last van vliegen hebben."

„Je schijnt goede vrienden met haar geworden te zijn," zei James. „Ze kijkt je zó dankbaar aan. . ."

„Nou, eerst was ze niet zo vriendelijk," glimlachte Lindsay, terwijl hij het dier achter de oren krabde. Lulu kwispelstaartte vriendelijk en probeerde zijn hand te likken.

Nadat Lindsay de ezel wat water en hooi had gegeven, gingen ze het huisje binnen om James te laten zien hoe de beide bandieten die ochtend hadden huisgehouden.

„Luister nou eens," zei Lindsay even later, toen ze met zijn drieën bij elkaar stonden. „Het komt allemaal hierop neer: Pierres vader, Raoul de la Faine, en Pierres oom, Paul de la Faine, hadden een speciale code met elkaar afgesproken. Vermoedelijk de familiespreuk „Het beest houdt de wacht". Jean-Louis scheen daar van af te weten. In elk geval is hij bij deze zaak betrokken, anders zou hij er nu niet zo beroerd aan toe zijn."

Terwijl Lindsay dit zei, kwam Lulu overeind en liep naar de deur. Daarna draaide ze zich om en kwam naar Lindsay terug.

Ze wil eruit, dacht James.

Lindsay was op het punt de deur voor haar open te doen, toen hij plotseling bleef staan. Hij keek naar de hond. „Het beest houdt de wacht," herhaalde hij.

„Zeg, laten we daar nou eens mee ophouden," zei James, terwijl hij vermoeid zijn ogen sloot. „Je lijkt wel een kapotte grammofoon."

„Stil," zei Lindsay gespannen. „Luister, Pierre." Hij greep de jongen bij de arm. „Weet jij iets over Lulu? Ze is niet het eigendom van Jean-Louis. Hij vertelde ons tenminste, dat hij alleen maar een tijdje voor haar zorgde. Van wie is Lulu?"

„Van mijn oom Paul," antwoordde Pierre verbaasd. „Hij hield veel van honden. Het was zijn hobby om ze af te richten. Dat heeft hij voor de politie ook weleens gedaan. Hij had het er vaak over in zijn brieven aan mij."

„James," riep Lindsay uitgelaten. „Ik geloof dat we er zijn. Kijk wat Lulu doet als ik die wapenspreuk nog eens herhaal." Hij wachtte een paar seconden en zei toen op bezwerende toon: „Het beest houdt de wacht." Onmiddellijk liep de hond naar de deur en kwam toen terug naar Lindsay. Zij snuffelde aan zijn hand

James verliet de kamer en snelde de trap af.

Op hetzelfde ogenblik schoot de hond het huisje uit naar buiten.

alsof ze hem ergens attent op wilde maken.

James' ogen begonnen te schitteren. Er stonden rimpels in zijn voorhoofd. „Je bedoelt dat ze is afgericht om daarop te reageren?" vroeg hij.

„Ja. Ik herinner me opeens dat het gisteravond ook gebeurde. Toen zei ik die zin tegen mevrouw Goujon. En toen deed Lulu hetzelfde als daarnet. Ik dacht gisteravond dat ze buiten onraad hoorde en daarom zo onrustig heen en weer liep."

„Probeer het nog eens," zei James, terwijl hij naar de hond keek.

„Het beest houdt de wacht," zei Lindsay tegen Lulu. Haar reactie was nu nog duidelijker.

„Maar er moet nóg iets zijn," zei James. „Een sleutelwoord, waarop ze in actie komt."

„Doe de deur eens open," zei Lindsay tegen Pierre en toen dat gedaan was, knielde hij bij de hond neer. „Nou, doe je best en stel ons niet teleur. Het beest houdt de wacht. . ." Onmiddellijk gingen de oren van de hond rechtop staan. Haar lijf trilde onder zijn hand. Ze keek hem vol verwachting aan. „Zoek," riep Lindsay toen. „Zoek."

Op hetzelfde ogenblik schoot de hond het huisje uit naar buiten. Ze renden haar allemaal achterna. „Houd haar in de gaten," riep James waarschuwend.

Zonder aarzelen rende Lulu het pad af. James en Lindsay hadden de grootste moeite om haar bij te houden. Pierre moest af en toe een sprintje inzetten om hen niet uit het oog te verliezen. Na een tweehonderd meter sloeg de hond plotseling een ander pad in.

„Waar zou ze in vredesnaam naar toe hollen?" vroeg Lindsay zich hijgend af.

Maar Lulu wist goed waar ze heen moest. Zonder ook maar een ogenblik te aarzelen ging ze hen voor tot ze zich tenslotte midden in het bos bevonden. Ze hield stil op een open plek, waar de bodem hier en daar zwart geschroeid was. De schroeiplekken hadden de vorm van cirkels en ze leken op de sporen van een of andere heidense ceremonie. Aan de rand van het bos stond een kleine, zwartgeblakerde hut met allerlei gereedschap eromheen; een zaagbank, een slijpsteen, een stapel zakken. In het midden van de open plek lag een hoop takken, bedekt met turfmolm en zaagsel. Er hing een doordringende brandlucht, terwijl de bodem bezaaid was met stukken en brokken houtskool, die braken en verkruimelden onder hun voeten.

„Nou," zei James, terwijl hij de plek goed in zich opnam, „dit begint ergens op te lijken. Wat je hier ziet is de werkplaats van Jean-Louis."

Benieuwd keken ze weer naar Lulu. Ze ging recht op de hut af en bleef daar opeens staan. Ze bleven om haar heen staan en geen van drieën wist wat ze nu moesten doen.

„De hut?" vroeg James. „Zou ze die bedoelen? Laten we in elk geval een kijkje nemen."

Het interieur van de kolenbrandershut zag er weinig belovend uit. Er was binnen niet genoeg ruimte voor alle drie, zodat ze om beurten naar binnen gingen. Er was in de hut niets van enig belang te vinden. Het grootste deel van de ruimte werd in beslag genomen door een grote stapel zakken en gedroogde varens; blijkbaar hield Jean-Louis van hieraf zijn vuur in de gaten. Er lagen een paar lege wijnflessen, een stenen kruik, een zaag en een schroevedraaier, meer niet. Aan de ruwe houten wanden viel ook weinig te zien. Ze hadden niet veel tijd nodig om tot de conclusie te komen dat de hut van Jean-Louis hun niet veel verder zou helpen.

„Dit is toch wel verdraaid vervelend," zei James, terwijl ze weer naar buiten gingen en daar doelloos om zich heen keken. „Wat zou Lulu verder nog kunnen bedoelen?"

Lindsay was helemaal uit het veld geslagen. Na al hun teleurstellingen van de afgelopen dagen had hij zijn hoop volledig op de hond gevestigd. „Zoek," riep hij nog eens, maar de hond verzette geen poot. Ze kwispelde alleen vriendelijk met haar staart en haar tong hing uit haar bek.

„Probeer het nog eens," zei James.

„Het beest houdt de wacht," zei Lindsay. „Zoek."

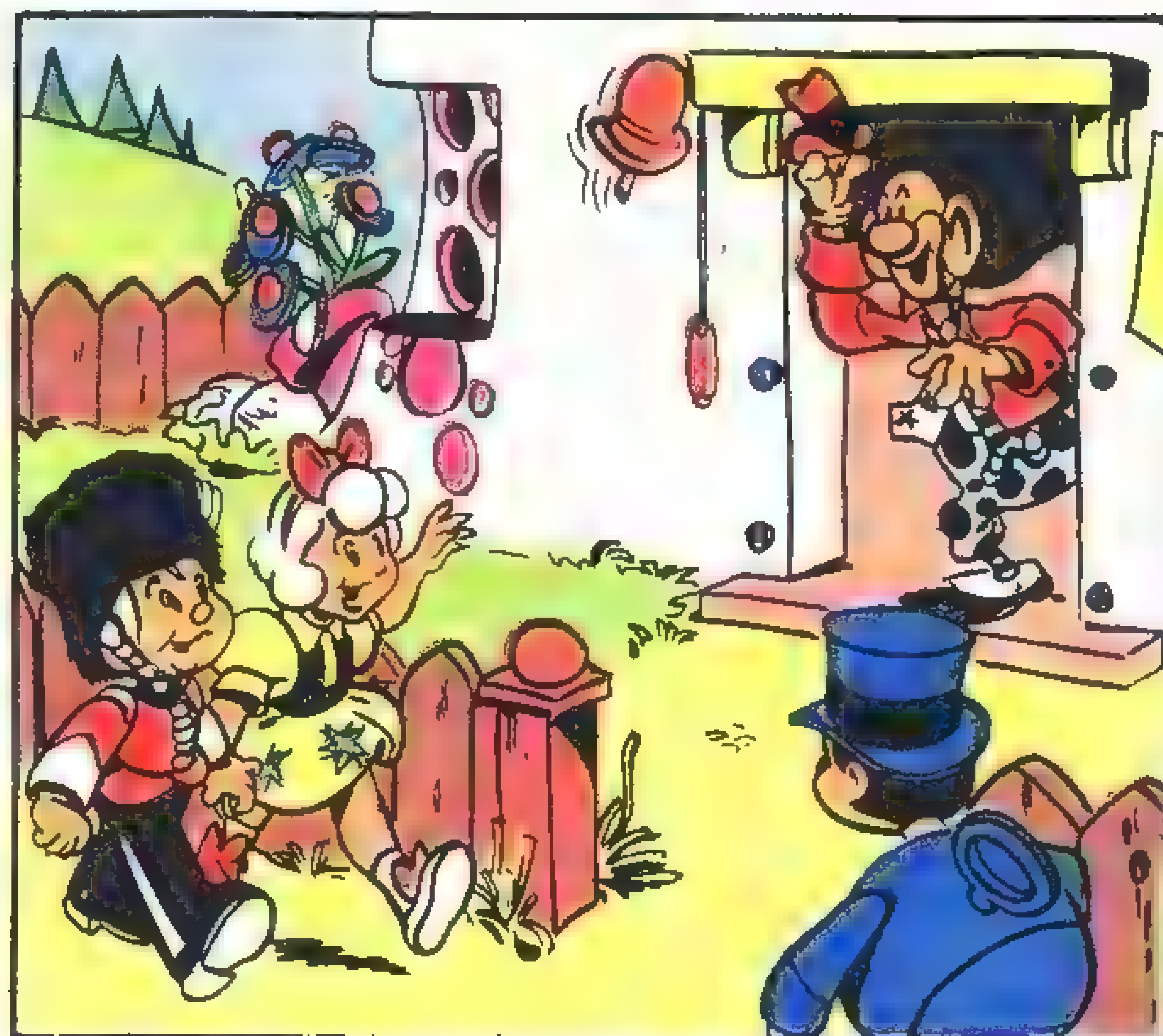
Maar Lulu verroerde geen vin. Ze bleef Lindsay vriendelijk en kwispelstaartend aankijken, terwijl ze naast de slijpsteen voor de hut bleef zitten. Het hart zonk Lindsay in de schoenen. Waren ze weer op een dwaalspoor? Plotseling sprong James op. Hij duwde Lindsay in zijn plotselinge geestdrift bijna omver. „Wat een stommelingen zijn we," riep hij uit. „Lulu bedoelt de slijpsteen natuurlijk." Koortsachtig begon hij de slijpsteen te onderzoeken, terwijl Lindsay en Pierre gespannen toekeken.

Wordt vervolgd

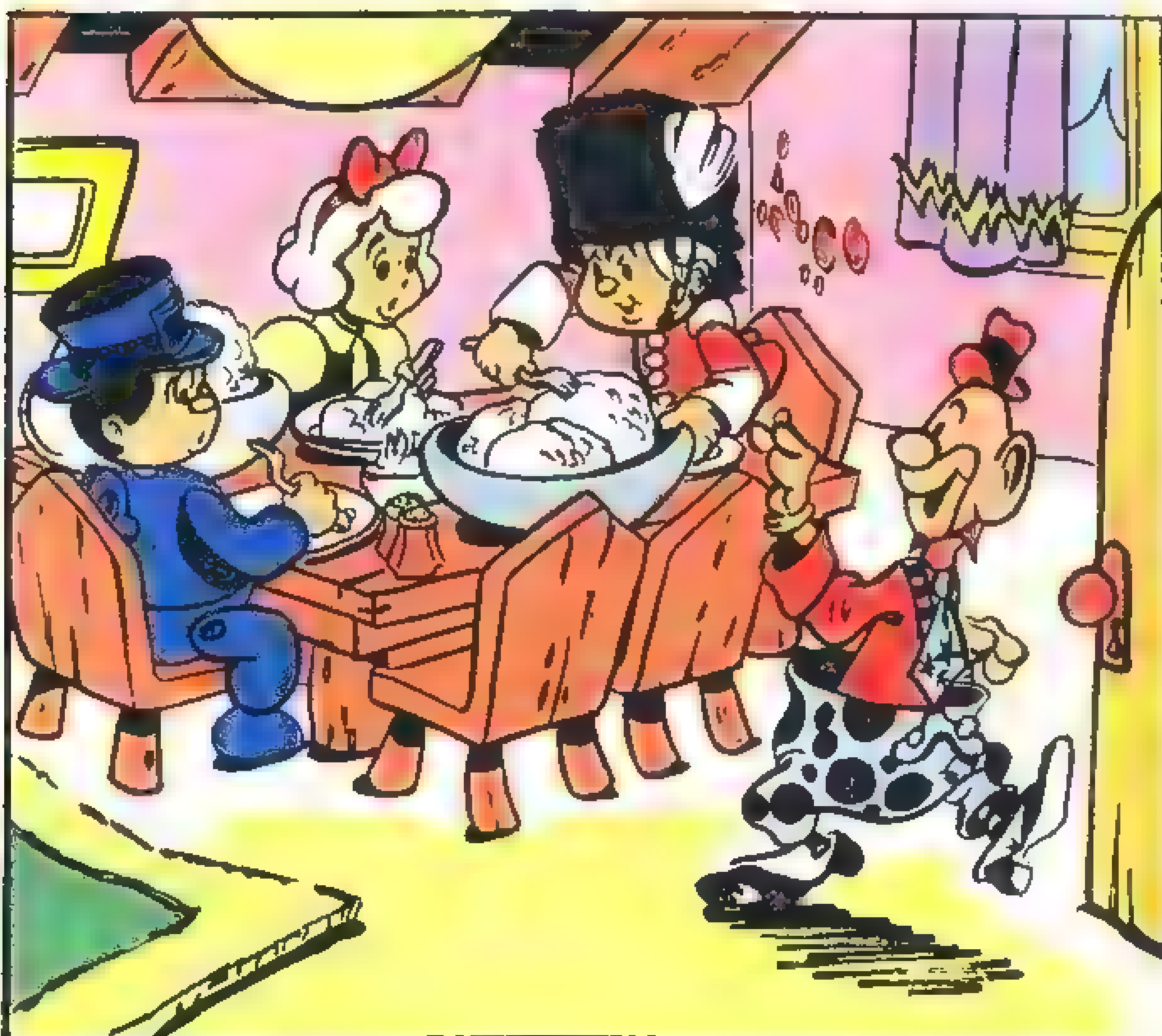
SPELEND

Kwink de clown houdt veel van tuinieren en zijn tuin ziet er dan ook altijd prachtig uit. Op een keer had Kwink een heleboel mooie bloemkolen gekweekt. „Wat zal ik daarvan smullen!" lachte hij. Maar opeens bedacht hij dat hij onmogelijk al die bloemkolen alleen zou kunnen opeten.

„Weet je wat," zei hij, „ik nodig een paar kennissen van me op de thee." En dat deed hij, maar hij zei er niet bij dat ze bloemkool bij de thee zouden krijgen. Toen de gasten op de afgesproken tijd verschenen, dachten ze dat ze allerlei lekkere dingen voorgeschoteld zouden krijgen.

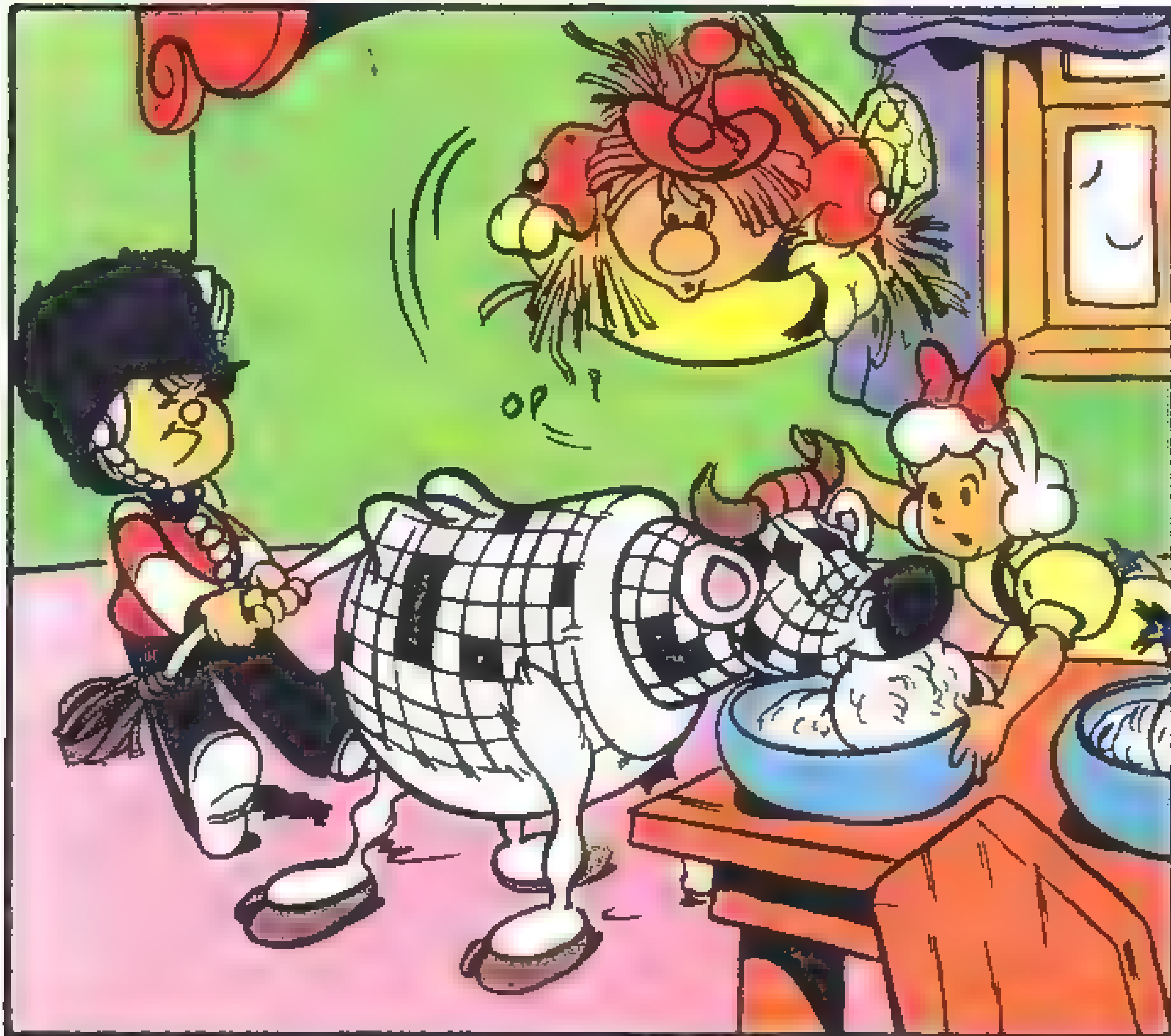

Dollie Dimpel, Tommie en Wikwak de wekker waren er het eerst en je begrijpt hoe ze opkeken toen ze op de tafel niets anders zagen dan schalen vol bloemkool. „Bedienen jullie je maar vast," zei Kwink, terwijl hij naar de keuken liep. „Ik zal eventjes thee gaan zetten!"

„Lieve help," zuchtte Wikwak, „ik houd wel van bloemkool, maar niet 's middags bij de thee." Met Tommie en Dollie was het al net zo. Op dat ogenblik kwam Willie Stropop binnenstormen, gevolgd door Miranda de koe. „Help!" hijgde Willie buiten adem. „Ik word opgegeten!"

SPEELGOED

Zo vlug hij kon klom hij in de schaal van de lamp. Natuurlijk wilde Miranda hem helemaal niet opeten; het enige waar ze zin in had was het stro, dat Willie bij zich had. Maar toen ze de schalen bloemkool zag staan, begon ze daaraan. Tommie probeerde haar de kamer uit te trekken.

Maar Miranda is dol op bloemkool en dus liet ze zich niet zo maar wegtrekken. Tommie en Wikwak spanden hun uiterste krachten in en pas na heel veel moeite gelukte het hun Miranda bij de tafel weg te krijgen. Op dat ogenblik kwam Kwink de clown terug uit de keuken.

„Wat is er aan de hand?" vroeg hij. „Miranda is met Willie meegekomen en nu heeft ze aan je bloemkool gezeten!" zei Wikwak. Maar dat vond Kwink helemaal niet erg. „Jullie hoeven haar niet weg te jagen," zei hij. „Als Miranda een hapje met ons mee wil eten, mag dat gerust!"

Kwink zette schalen met bloemkool op de grond en Miranda at ze met smaak leeg. Tommie, Dollie en Wikwak dachten dat er verder niets meer op tafel zou komen, maar toen kwam Kwink met koekjes, gebakjes en een taart. Ieder smulde; Willie van zijn stro en de anderen van het lekkers!

Sommige inboorlingen in de binnenlanden van Afrika beschikken over vreemde, juister gezegd geheimzinnige krachten. Europeanen lachen weleens ongelovig wanneer joe-joe en medicijnmannen en zogenaamde zwarte kunst ter sprake komen. Maar wat zouden zulke lieden zeggen wanneer zij het verhaal kenden van Bill Cardew ? Want het is een feit dat Bill een massa geld rijker is geworden, enkel en alleen omdat hij goedhartig was jegens de oude M'Bawa en die vriendelijkheid was de directe aanleiding tot de zeer zonderlinge gebeurtenissen, die hier worden verteld.

In heel het uitgestrekte district Kanango, dat het gebied besloeg tussen het stadje Wakolo aan de mond van een brede rivier — de Kubo — tot de voet van het Randua Gebergte, was niemand ooit aardig voor de oude M'Bawa geweest of had ooit een vriendelijk woord tot hem gesproken. Niemand — behalve Bil-lCardew, toen deze jongeman in het district verscheen.

Ik moet hier allereerst vermelden dat M'Bawa een lelijk tandeloos oud baasje was, dat altijd leek te grinniken en van wie iedereen verklaarde dat hij half idioot en misschien wel helemaal gek was.

Huisbedienden en sjouwers en plantagearbeiders waren genoeg beschikbaar in die streek en niemand wilde dan ook

Een geheimzinnige gebeurtenis

een wrakkig mannetje als M'Bawa in dienst nemen.

De handelaars en plantagebezitters konden ruim keus maken uit jonge, krachtige kerels en dus werd geen aandacht geschonken aan de arme, oude M'Bawa wanneer hij de wervingskantoren en opslagloodsen afliep of op de aanlegsteiger rondhing. En dikwijls leed hij honger. . .

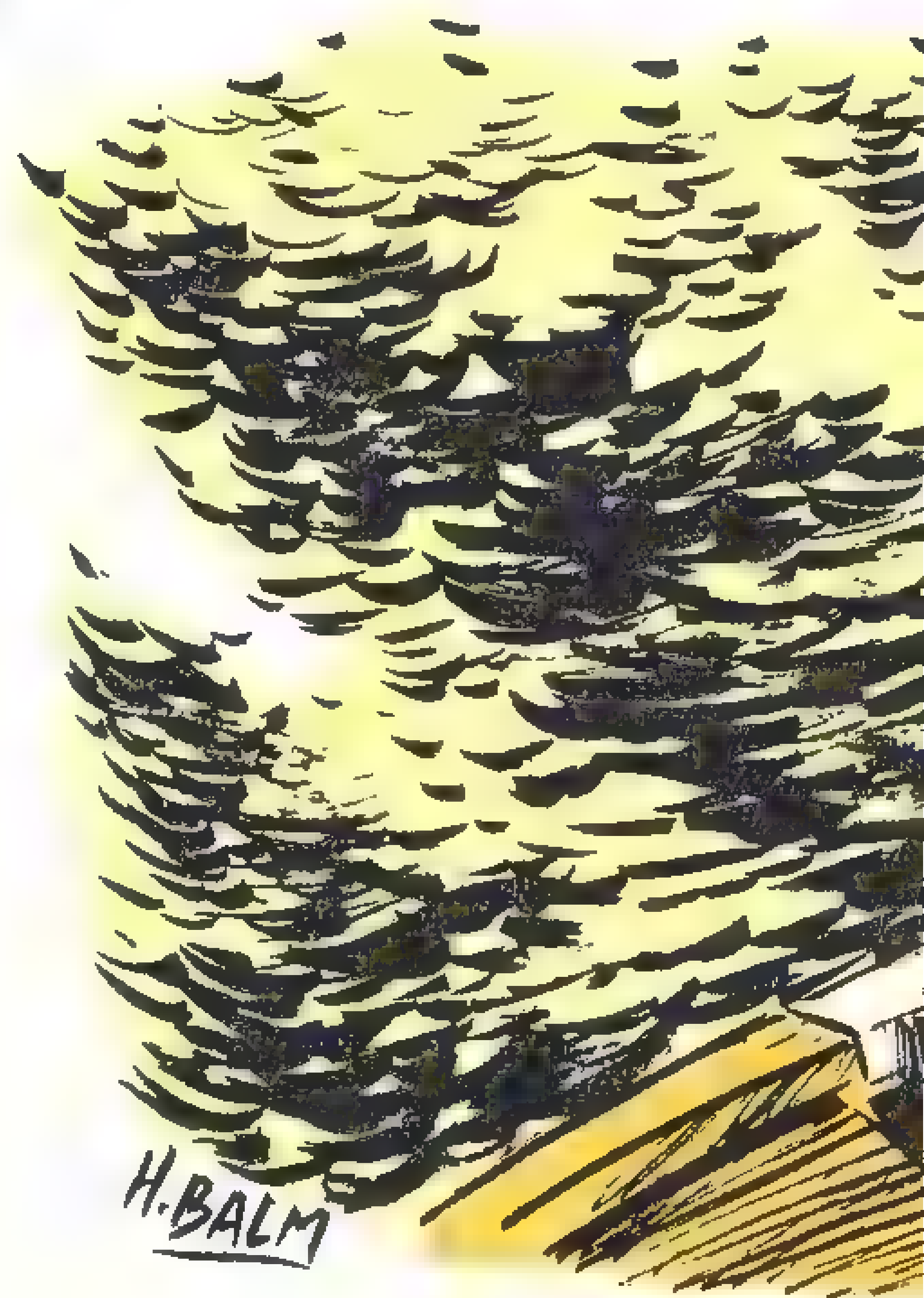
Maar Bill Cardew, de jonge jager op groot wild, die dieper uit het zuiden naar Kanango was gekomen om daar zijn fortuin te zoeken, koesterde van het begin af aan — vreemd eigenlijk — sympathie voor de bejaarde inboorling.

Bill merkte hem op toen hij uit zijn motorbarkas — de *Ann Mary* — aan wal stapte. Iets in het voorkomen van M'Bawa, die op de steiger stond met een grinnikende lach rond zijn tandeloze mond, herinnerde Bill aan een tamme aap, die hij vroeger had bezeten.

Bill wierp de oude baas een stuk tabak toe en later, nadat hij een huisje — het leek meer op een schuur met een dak van gegolfd plaatijzer — had gehuurd aan de rand van het stadje, zocht hij M'Bawa op en nam hem in dienst als huisbediende.

Een ideale knecht kon M'Bawa beslist niet worden genoemd. Hij was tamelijk langzaam en vergeetachtig en hij praatte te veel. De woorden kwamen in een niet te stuiten stroom over zijn lippen en hij vertelde de jeugdige blanke man de wonderlijkste verhalen over de dingen, die in de jungle gebeurden toen hij nog een jongeman was.

„Ik ben een van de weinige mensen, meester," verhaalde hij Bill in zijn inlands dialect, „die met de wilde dieren kan praten. Ik ben niet bang voor een slang of een krokodil of voor welk ander beest in de jungle ook, want wanneer ik met hen spreek, praten zij ook tegen mij en zij doen M'Bawa nooit enig kwaad."

Bill liet hem dan maar babbelen. Hij geloofde geen woord van de sterke verhalen, die de oude leugenaar — zoals hij hem voor zichzelf noemde —vertelde en hij luisterde slechts met een half oor naar hem. En dat was meer dan iemand anders ooit had gedaan.

En M'Bawa deed zo goed zijn best zich verdienstelijk te maken, dat Bill hem zijn vergeetachtigheid en andere fouten graag vergaf.

Het bleek Bill Cardew al spoedig dat het vergaren van een fortuin in het district aan weerszijden van de Kubo niet zo simpel was als hij zich had voorgesteld. Weliswaar werd in deze streek niet veel gejaagd, maar de jagers die er rondzwierven, hadden inlandse gidsen, die als spoorzoekers voor hen werkten — en Bill had geen geld om dergelijke hulpkrachten in dienst te nemen.

Hij trachtte enige keren een jachtakte voor het schieten van olifanten te verkrijgen, want ivoor werd duur betaald, maar het gouvernement was karig met de uitgifte en de vergunningen, die werden uitgereikt, gingen naar jagers, die reeds lang in het district verbleven.

Tenslotte dacht Bill er ernstig over om maar weer te vertrekken en elders zijn geluk te beproeven. Maar juist toen hij zijn schamele bezittingen in de barkas wilde laden, arriveerde in Wakolo de bekende Amerikaanse jager Cyrus Shandro, die er zijn beroep van maakte wilde dieren voor dierenparken en circussen te vangen. Ditmaal wilde Shandro een expeditie uitrusten en daarmee diep de jungle binnendringen om het circus van Rangling een van de reuzenapen, die hier voorkwamen, te leveren.

„Nee, beste jongen, ik heb geen helper nodig," zei hij tot Bill, toen die naar de Amerikaan was gegaan om hem zijn diensten aan te bieden. „Ik heb mijn eigen mensen en een stel ervaren inboorlingen bij me. Maar als je op eigen houtje een expeditie wilt beginnen, wel, ga je gang. Ik zal je dat niet beletten. Het land is uitgestrekt genoeg, zodat we elkander niet in de weg hoeven te lopen. En Jake Rangling betaalt vijftigduizend gulden voor elke reuzenaap, die hem levend wordt gebracht."

Hij keek naar de barkas en het enige bemanningslid, de oude M'Bawa — en lachte een beetje spottend. Het ontging Bill niet en het ergerde hem, maar hij liet niets blijken.

In plaats daarvan floot hij zachtjes.

„Vijftigduizend gulden," mompelde hij dan, overweldigd door de gedachte aan zoveel geld. „U bedoelt dat men die enorme som voor een reuzenaap betaald krijgt?"

„Precies — dat zei ik," antwoordde hij. „Breng hem mee terug naar Wakolo en de agent van Rangling, in Bomo, komt hierheen, regelt de verzending van de knaap naar de Verenigde Staten en betaalt jou de duiten meteen en contant. De enige voorwaarde dus: vang de aap en lever hem levend af!"

Andere lui, vóór mij, hebben wilde dieren in valkuilen gevangen, dus waarom zou ik daar ook niet toe in staat zijn, peinsde Bill. Ik ken de jungle, ik spreek de meeste inlandse dialecten en ik mag van mezelf verklaren dat ik handig ben.

En dus gebeurde het tenslotte dat hij alleen in zijn barkas de rivier opvoer om de jacht op een reuzenaap te ondernemen. Iedereen maakte hem voor stapelgek uit, vooral Cyrus Shandro toen hij het bericht vernam.

„Hij moet krankzinnig zijn geweest om mijn woorden ernstig te nemen," zei de Amerikaan. „Maar laat hem zijn gang gaan," vervolgde hij schouderophalend. „Er is geen enkele wet, die hem verbiedt een dergelijke stommiteit uit te halen."

De eenmansexpeditie van Bill scheen van de aanvang af tot mislukken gedoemd. Want hij had na zijn vertrek uit Wakolo nog maar vijf mijl afgelegd toen hij motorpech kreeg. Hij moest terug naar het stadje om daar de reparatie te laten verrichten en tijdens zijn tweede poging liep hij vijftig mijl stroomopwaarts op een modderbank.

En daar, terwijl hij worstelde om los te komen, passeerde hem op volle kracht een grote stoombarkas, dicht bezet met inlanders. In de voorboeg, die schuimend door het water sneed, zaten twee blanken. Een van hen was Cyrus Shandro. Hij wuifde spottend naar Bill.

„Het spijt me, beste kerel, dat ik je niet op sleeptouw kan nemen!" riep hij. „Maar ik heb haast en kan geen minuut missen!"

Dat was nog slechts het begin.

Het lukte Bill met veel moeite zijn vaartuig uit de modderbank los te krijgen. Hij zette zijn tocht voort en bereikte zonder meer ongelukken het gebied waar de apen zich ophielden. Of — beter uitgedrukt — waar zij werden verondersteld zich op te houden. Want Bill kreeg er niet één te zien. Hij groef kuilen en trachtte hen te lokken met allerlei soort voedsel waarop zij verzot waren en hij ving de meest verscheidene dieren, maar geen enkele aap!

Tenslotte, verbitterd door de mislukking en bovendien gedwongen door het sterk slinken van zijn voorraad levensmiddelen, legde hij de lange, trieste terugtocht naar Wakolo af.

Het moet worden gezegd dat niemand hem thans uitlachte. Men liet zich tegenover hem met sympathieke woorden uit over de mislukte jacht, maar hij merkte op dat de mensen soms naar hem keken en iets tegen elkander zeiden en hij vermoedde dat zij dan spraken over zijn dwaze poging een reuzenaap te vangen.

Maar erger, ja, werkelijk zeer grievend voor zijn persoonlijke trots was het feit,

Vervolg op bladzijde 26

in Midden-Afrika

door Bert Lindey

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

Het komt in de bus

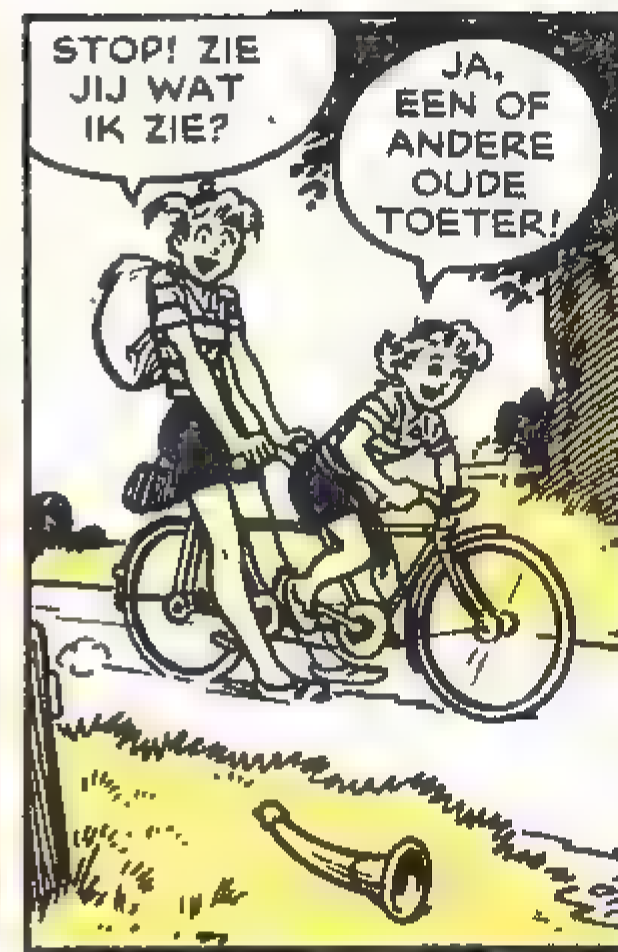
Onze correspondentie- en ruilrubriek

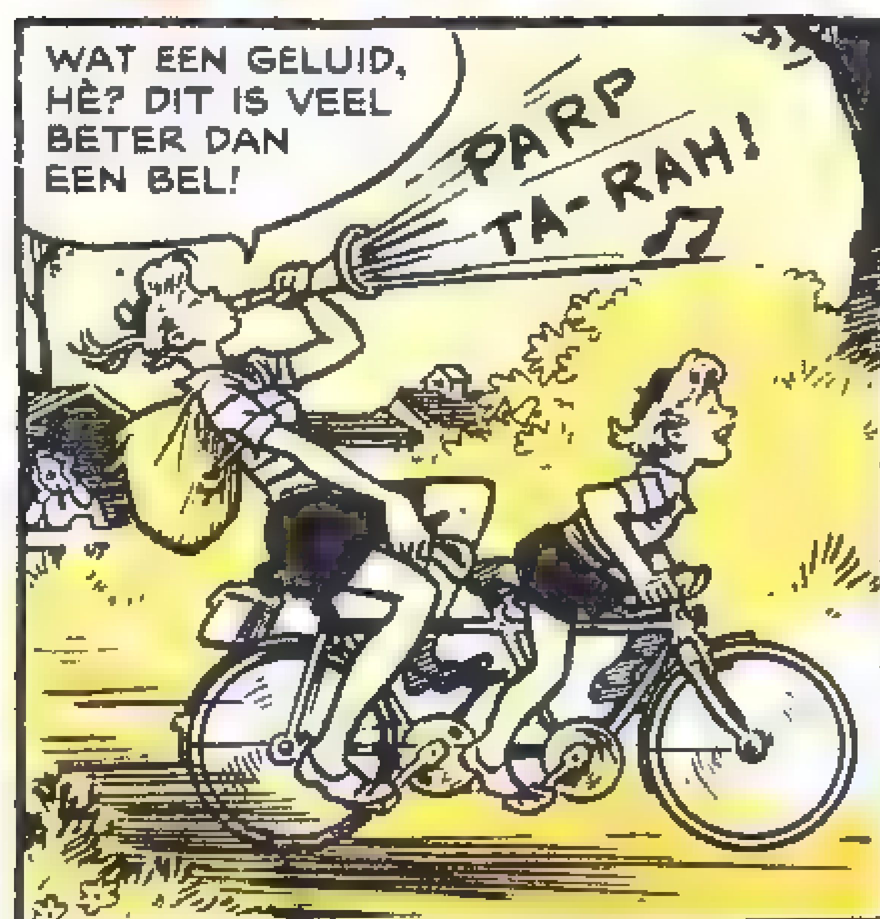
Joosje Meijer, Rijksstraatweg 348, Haren (Gron.), wil graag corresponderen met een meisje of een jongen uit Duitsland van twaalf of dertien jaar. Wie heeft een adres voor haar? Joosje spaart foto's van dieren. • *Babs van der Velde (14), Heerenstraat 2a, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland of daarbuiten. • *Marieke Siebring (11), Langeleegte 164, Veendam*, en haar vriendin *Maria Greven (11), Langeleegte 102, Veendam*, willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd. • *Kittie Smeets (13), Overhoven 30, Sittard*, wil corresponderen met een meisje of jongen van dertien of veertien jaar uit Nederland. • *Wim van Koppenhagen (15), Bonte Wetering 63, Arnhem*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar, liefst uit Noord- of Zuid-Holland. • *Koos Wolthuizen (14), Hoofdstraat 133, Hemelum (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Henk Wachtmeester (13), Goudenregenstraat 25, Enschede*, zoekt correspondentie met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *José Hollegien (13), Eendrachtstraat 8, Olst (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen twaalf en vijftien jaar. • *Clemens Briels (16), Kanaalstraat 37, Son (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst uit Duitsland. Wie helpt hem aan adressen? • *Ruud Renger (14), Leenderweg 141, Eindhoven*, zoekt een correspondentievriend om met hem postzegels te ruilen. Ruud spaart hoofdzakelijk zegels van de U.S.A. • *Adri v. d. Weiden (16), Monsterseweg 93, 's-Gravenzande*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Haar hobby's zijn: het verzamelen van postzegels, suikerzakjes en foto's van filmsterren. • *Tonny Benjamins (15), Karolingenstraat 64, Maastricht*, wil graag corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. • *Monique Mühlradt, Wiekenseweg 3, Gendringen (Gld.)*, is een groot bewonderaarster van de Nederlandse schrijver Godfried Bomans. Zij zou graag zoveel mogelijk krante- en tijdschriftartikelen en foto's van hem hebben. In ruil daarvoor geeft ze foto's van de Blue Diamonds en van Freddy Quinn. • *B. Holleboom (15), Spoorlaan 27, Vught (N.-Br.)*, wil graag suikerzakjes ruilen. • *Sophia Klaassen (14), Surinamestraat 88, Utrecht*, wil corresponderen met een meisje tussen dertien en vijftien jaar. Sophia spaart postzegels en suikerzakjes en ze zou graag willen ruilen. • *Walter Boer (14), Meidoornlaan 18, Geesbrug (Dr.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Nicolet van Baalen (15), Zwanenvechtlaan 232, Utrecht*, wil graag corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Corrie Traas (17), Julianastraat 2, Heinkenszand (Zld.)*, zoekt een R.K. correspondentievriend van haar leeftijd. • *Meinte Veenstra (13), Wagenmakersweg 13, Drachten*, wil corresponderen met een jongen of meisje van twaalf of dertien jaar. • *Loes Martherus (13), Scheltusstraat 20, Amersfoort*, wil graag corresponderen met een meisje of jongen uit Schotland en/of Frankrijk. Wie heeft adressen voor haar? • *André Martherus (14), Scheltusstraat 20, Amersfoort*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst uit Amsterdam of Den Helder. • *Angèle Heyligen, Gaston Oomslaan 53, Beverlo, Prov. Limburg, België*, verzamelt allerlei soorten punten, chromo's en omslagen. Wie wil er met Angèle ruilen? Eerst schrijven. • *Ton Cuypers, Paus Adriaanstraat 47, Tilburg*, heeft ansichtkaarten en bierviltjes, die hij wil ruilen voor postzegels. • *Iepie Reitsma (14), Buurt 96, Duurswoude (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland. • *Ineke Theunissen (14), Alentelaan 18, Maastricht*, wil corresponderen met een R.K. meisje of jongen van haar leeftijd. • *Maria Huyghe, Beukendreef 11, Reet, prov. Antwerpen, België*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen dertien en vijftien jaar in Nederland of België. • *Mia van Loo (11), Dr. Jaegersstraat 54, Heerlen*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd uit Groningen. • *Henny van Gestel (15), Van Vlietstraat 41, Breda*, zoekt een correspondentievriend van vijftien jaar. • *Jules Nouwens (8), Saksen-Weimarlaan 28, Breda*, wil Willem-II-sigarebandjes ruilen. • *Tineke Nederpelt (15), Oranjestraat 1a, Rotterdam-8*, wil graag corresponderen met iemand van haar leeftijd, liefst uit België. • *Willy Bos (16), Wattstraat 43, Eindhoven*, zoekt een correspondentievriendin. • *Cor van Oosterom (14), Voordijk 7, Abcoude*, zoekt een correspondentievriendin van dertien of veertien jaar. • *Leontien v. d. Giessen (16), Koningshoeven 4, Tilburg*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen zestien en achttien jaar. Haar hobby's: sport en muziek. • *Leo Buitenom (14), 1e Binnenvestgracht 23, Leiden*, wil plastic vliegtuigmodellen ruilen voor andere modellen. • *Leny Beekers (14), Th. v. Thuldenstraat 4, Eindhoven*, zoekt een correspondentievriend. • *R. Schot (15), Scheepstimmerdijk 51, Zierikzee*, zoekt een correspondentievriendin. • *Berta Doornebosch, Hogeveldweg 3, Emst*, wil corresponderen met een meisje of jongen van veertien of vijftien jaar. Berta is veertien. • *Hiske de Vries (15), Putstraat 12, Kollum (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar. • *Johanna Olde Kalter (11), Beatrixstraat 10, Bunnik*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Henny Briggeman (16), Hilseweg 3, Rockanje (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van zijn leeftijd, liefst uit de pro[illegible]elderland. • *Theo Hoofs, Kuilenstraat [illegible], Rothem-Meerssen (L.)*, wil graag speldjes ruilen. • *Marga Hogenes (13), Pieter de Hoochplein 51, Loosduinen*, zoekt een correspondentievriend van veertien jaar. • *Ton Kilsdonk (12), Colijnstraat 3, Gouda*, wil corresponderen met iemand in België. Ton heeft ook wat postzegels te ruilen. • *Truus Schoonenberg (17), Stationsweg 19, Groesbeek*, wil corresponderen met een meisje of jongen van zeventien of achttien jaar. • *Theo Peer (14), Maandagstraat 18, Heerlen*, wil postzegels, lucifermerken en suikerzakjes ruilen. Wie kan hem bovendien helpen aan een elektrische locomotief Märklin spoor 0.32 mm? • *Everarda v. d. Vlasakker (15), Eikenlaan 17, Hoogland (Utr.)*, zoekt een correspondentievriend en -vriendin. • *Truida Megelink (15), Binnenstraat 6, Holten (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje of een jongen van zestien of zeventien jaar. • *Tineke Einhaus (15), Goudenregenplein 62, Den Haag*, wil graag corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Haar hobby's: zwemmen, schaatsen en foto's van filmsterren verzamelen. • *H. Elema, Brinkweg 5, Glimmen (Gron.)*, biedt verschillende albums en boeken aan in ruil voor een in goede staat verkerende Trixlocomotief. Wie hem bovendien twee speldjes stuurt, krijgt vijftien postzegels terug. Eerst schrijven. • *Ben Engeringh (15), Dorpsstraat 44, Noord-Scharwoude*, heeft honderd autoplaatjes te ruil voor suikerzakjes. • *Henk Peeters (14), Langeweg 36, Venray*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Pierre v. d. Broek (17), Beinsdorpstraat 13, Nieuw-Vennep*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Paula de Ruiter (10), Pleviersingel 21, Kampen*, wil corresponderen met een jongen, die niet van filmsterren houdt. • *H. Gijsbers (14), Burg. v. Hultestraat 4, Haps (N.-Br.)*, wil corresponderen met iemand die postzegels spaart. • *Marlies Starren (13), Blancaartstraat 12, Maastricht*, wil corresponderen met een meisje of jongen van dertien of veertien jaar in Nederland. • *Louise Biermans (14), Vivaldistraat 114, Eindhoven*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Tonny Stroosnijder, Slotstraat 14, Kruiningen (Zld.)*, wil speldjes en foto's van wielrenners ruilen. • *Ted Böhm (16), Damstraat 46A, Roosendaal (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Jo Schouenberg (12), Wernerstraat 2, Swalmen (L.)*, heeft postzegels van Belgisch Kongo, die hij wil ruilen voor bouwplaten van treinen, die in Sjors hebben gestaan. Eerst schrijven. • *Jan Middelhuis (14), Beatrixstraat 73, Haaksbergen (Ov.)*, wil corresponderen met Engelse en/of Duitse jongens en meisjes. Wie heeft adressen? • *Els Hauser (14), Leutherweg 58, Venlo*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen dertien en zeventien jaar, in Nederland. • *Rietje Mulders (14), Torenstraat 15, Megen (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriendin in de omgeving van Nijmegen of Den Bosch. • Wie aan *Bert Houtepen (15), Ernest Staesstraat 19h., Amsterdam-West*, postzegels van Nederland en overzee stuurt, ontvangt een zelfde aantal zegels buitenland. • *Diny Traas (15), Julianastraat 2, Heinkenszand (Zld.)*, zoekt een R.K. correspondentievriend. • *Annie de Haas (13), Medelsestraat 9, Echteld (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar. • *Antoinette Vossen (15), Akkerstraat 22, Thorn (L.)*, wil corresponderen met een Limburgse jongen van haar leeftijd. • *Gerard Debey (13), Molenweg 6, Asten (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, die dicht bij zee en strand

Map en Moppie

woont. • *N. v. Stralen (14), Ged. Gracht 54, Schagen (N.-H.),* wil corresponderen met een jongen of meisje uit Schoonhoven of omgeving of uit de Noordoostpolder. • *Wim Kreijkes (15), De Bleijdestraat 38, Rijssen (Ov.),* wil graag corresponderen met een jongen die klarinet speelt. Wim spaart postzegels en speldjes. Hij heeft verscheidene dubbele, die hij graag wil ruilen. • *Marie-Therèse Walther (12), Hoolstraat 3, Beek (L.),* wil corresponderen met een Nederlands meisje tussen twaalf en veertien jaar. • *Marijke Henst (12), Boekelsedijk 10, Uden (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van twaalf jaar. • *Leny Cobben, Bourgognestraat 9, Beek (L.),* wil corresponderen met een Nederlands meisje tussen tien en twaalf jaar. • *Joop Timmer (15), Heggerankweg 11h., Amsterdam-N.,* en *Emile van Blerk (15), Pirolastraat 48h., Amsterdam-N.,* zoeken twee correspondentievriendinnen tussen veertien en zestien jaar. • *Bonnie de Goede (15), Doorntjes 23, Bergen (N.-H.),* wil corresponderen met een jongen van ongeveer zeventien jaar. • *Martha v. d. Woude (15), Middenpad 1, Bergen (N.-H.),* wil corresponderen met een jongen tussen vijftien en zeventien jaar, liefst uit Noord- of Zuid-Holland. • *Herman Verbrugge (16), Egelstraat 19, Hilversum,* en *Otto Voorthuis (17), Eekhoornstraat 37, Hilversum,* zoeken een correspondentievriendin van hun leeftijd. • *Arno Gielkens (15), Dr. A. Kuyperstraat 17, Treebeek (L.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Arno zit in de derde klas ulo. • *Marianne Delmée (13), Jacob Roelandsstraat 6, Boxtel,* wil corresponderen met iemand van haar leeftijd. Haar hobby's zijn: zwemmen, tekenen en lezen. • *Sientje v. d. Scheur (14), Zwarteweg 20, Glanerburg (Ov.),* en *Minie Boze (14), Dirk Hartogstraat 35, Glanerburg (Ov.),* zoeken een correspondentievriend tussen veertien en zestien jaar. Hobby's: muziek, zwemmen, schaatsen, tennissen en sport. • *B. Kamerbeek, Novalaan 59, Arnhem,* is op zoek naar gegevens (artikelen, foto's enzovoort) over de film „De langste dag". • *Joke Schoo (15), Godschalkstraat 40, Wielewaal, Rotterdam-23,* en *Wil Goor (14), Bruinissestraat 8, Pendrecht, Rotterdam-23,* willen corresponderen met twee Nederlandse jongens tussen zestien en achttien jaar. • *Willem Gras (12), Spoorstraat 48, Nuth,* zoekt postzegels van landen achter het ijzeren gordijn. Hij geeft er zegels van de hele wereld voor terug. • *t. v. d. Weijer (12), Viel 30A, Bongelrade (L.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Noord- of Zuid-Holland. • *Hilda Passchier (14), Jankroonsweg 58, Noordwijk,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Marga Scholte (12), Radiostraat 67, Hilversum,* zoekt een correspondentievriendin van twaalf of dertien jaar, liefst in Noord-Holland, Brabant of Noord-Limburg. • *Frans Lasonder (15), Tollensstraat 31, Enschede,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Gerry Eltink (13), Prins Hendrikstraat 14, Boxtel,* zoekt een correspondentievriend van vijftien of zestien jaar. • *Mariet Zweiphenning (15), Thorbeckestraat 14, Heerlen-Mezenbroek,* wil corresponderen met een meisje of jongen tussen vijftien en zeventien jaar uit Nederland of België. • *Peter v. d. Vlist (13), Bradelaan 27, Hilversum,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin in Engeland. Wie heeft adressen? • *Rennie Spinder (14)* en *Tiny Spoelstra (14), Trichterweg 32, Treebeek (L.),* willen corresponderen met twee meisjes of jongens van hun leeftijd. • *Aaltje v. Harskamp (15), Wilhelminastraat 16, Oosterbeek,* wil corresponderen met een Nederlandse of Belgische jongen van haar leeftijd.

Ziekenlijstje

Truusje Nijhuis, Oude Boekeloseweg 24, Haaksbergen (Ov.), is twaalf jaar. Ze is al een hele tijd ziek en zou graag wat post ontvangen. Truusje verzamelt postzegels en foto's van filmsterren.

Ben Schulte, Sanatorium Beatrixoord, Afd. C, Kamer 12, Haren (Gron.), moet nog ongeveer anderhalf jaar kuren. Hij spaart foto's van de Blue Diamonds, Connie Froboess en Cliff Richard. Ben is zestien jaar oud.

Rob de Vries, Sanatorium Brederoduin, Bergweg 4, Santpoort, ligt al een hele tijd op bed. Wie stuurt hem eens een brief of kaart?

PAMELA MANSBRIDGE

13

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley, aan wie ze de geschiedenis van de broche vertellen. De dag daarna gaan Caroline en Jane naar de juwelierswinkel, waar ze het bewijs geleverd krijgen dat de man weleens gestolen goed koopt. Later gaan ze met hun vriend Jim naar een plek, waar de winkelier, Smith, een afspraak heeft met een zekere Phil.*

Scherpe kleine takken prikten hem aan alle kanten en het vooruitzicht om hier waarschijnlijk minstens een half uur te moeten wachten, was niet bepaald opwekkend. Terwijl hij naar een kever keek, die bedaard over zijn linkerarm kroop, vroeg Derek zich onwillekeurig af hoe Caroline zich onder déze omstandigheden zou hebben gedragen!

XI

Na wat hem een eindeloos lange tijd van wachten leek hoorde Derek eindelijk het zoemen van een naderende motor en spoedig gleed een crèmekleurige auto voorbij het kleine kijkgat dat hij in de heg had gemaakt. De wagen reed nog een eindje door alvorens te stoppen, maar er klonk geen geluid van een portier dat werd geopend en Derek leidde daaruit af dat de bestuurder in de auto bleef zitten om daar op de andere man te wachten. Een paar minuten later hoorde hij een tweede wagen naderen, die eveneens de heg passeerde en reeds enige meters verder stopte. Gedurende het korte moment dat deze auto — een zwarte — voorbij zijn kijkgat reed, slaakte Derek bijna een kreet: hij had in de zijwand een deuk gezien, die hem zeer bekend voorkwam. Toen hoorde hij, dichtbij, de stem van een man en wist dat hij zich niet vergiste: het was de wagen, die onlangs de vrachtauto van Jim had aangereden. . . en de eigenaar sprak thans met meneer Smith.

„Denk niet dat ik het aangenaam vind," hoorde Derek hem zeggen. „Geloof me, Charlie, jouw adres is veiliger. Mijn huis. . . wel, je weet hoe het daarmee is gesteld. Maar de kwestie is: je wordt zenuwachtig. Je gaat je dingen verbeelden, die niet bestaan. En. . ."

Hij werd onderbroken door meneer Smith. Zijn stem klonk verontwaardigd. „Hoor eens even," zei hij, „wie heeft de vorige keer opschudding gemaakt en ons bijna in de narigheid gebracht? Wie heeft toen beweerd dat de politie bij mij een inval zou doen, zodat ik nodeloos ongerust ben geworden?"

„Dat was de schuld van Conningham. Hij kwam het eerst met het bericht dat er op je werd geloerd. De sufferd heeft zich vergist; maar zelfs wanneer dat niet het geval was geweest, bestond er voor jou nog geen reden om je zo benauwd te maken; je had immers niets anders te doen dan mij de spullen in bewaring te geven. Heel eenvoudig, nietwaar? Maar als je je kalmte verliest en in paniekstemming komt — zoals bij die gelegenheid — bederf je alles."

„Luister, Phil." Meneer Smith sprak nog op één toon van verontwaardiging, maar zijn stem klonk ook beslist. „Wat ik

je nu ga zeggen, heb ik je al meer verteld. Mijn zaak in Mayford bestaat ruim vijf jaar. Ik sta daar gunstig bekend en ik neem geen risico's. Ik lijd niet aan waanvoorstellingen — nooit last van gehad. En wat vandaag in Londen is gebeurd, is géén inbeelding van me. Óf ik werd geschaduwd, óf de winkels stonden onder bewaking. Wanneer ik naar het laatste adres was doorgegaan, zou ik zekerheid hebben gekregen, maar het leek me te riskant."

„Je zult dat laatste pakket toch zo spoedig mogelijk in je bezit moeten zien te krijgen," zei Phil snauwend. „Jij bent de enige, aan wie hij het wil afgeven, dus er is geen andere oplossing. Stom van je om het vandaag niet op te halen."

„Dan zal ik de winkel een halve dag moeten sluiten en dat maakt geen goede indruk. Laten we het uitstellen tot de volgende keer."

„Er komt misschien geen volgende keer. Niet op deze wijze althans. We hebben nooit zekerheid. En geef me nu de spullen, die je vandaag hebt opgehaald. Ik zorg er verder voor."

De stem van Phil klonk ongeduldig. Meneer Smith mompelde op mopperende toon iets dat Derek niet verstond en zei dan luider: „Asjeblieft, dit is alles. En geloof me: in jouw huis is het honderdmaal veiliger dan in mijn zaak."

„Dat betwijfel ik, want ik heb geen juwelierswinkel. Maar laten we daar niet over redetwisten. Geef me bericht wanneer je het laatste pakket hebt, dat nu nog in Londen is. Je hoort dan van mij hoe en waar ik het van je overneem."

Even was het stil. Toen zei meneer Smith: „Ik neem aan dat je de situatie op de Brenthamse hei goed hebt opgenomen?"

„Natuurlijk heb ik dat gedaan. Het is daar ideaal. Een vlak terrein en op het moment volkomen droog. De tijd is vastgesteld op ongeveer acht uur 's avonds. Maak je daar geen zorg over; alles is geregeld. Jij hebt niets anders te doen dan dat laatste pakket op te halen. Zodra dat is gebeurd, laat je het mij weten. Meer hebben we, geloof ik, niet te bespreken. Tot ziens."

Een motor startte en een van de auto's reed weg. Derek hoorde de andere wagen keren en deze passeerde daarna opnieuw zijn kijkgat, op de terugweg naar de hoofdweg. Het was de kleine, crèmekleurige auto. Terwijl Derek — bestoft, met schrammen op zijn armen en handen — uit de heg kroop, begreep hij dat de zwarte wagen de tegenovergestelde richting had genomen, voorbij het karrespoor waar de vrachtauto was geparkeerd. Hij klom over het hek en holde de weg af. De vrachtauto was juist langs het karrespoor teruggereden; Jim leunde uit het portierraam en wenkte.

„Kom! Vlug! Weet je wie dat was? De kerel die ons bij de boerderij van Beecham heeft aangereden. Ik was naar de weg geslopen, stond achter die struiken en heb hem duidelijk herkend. Ik ga proberen hem te volgen; ik heb zin te weten te komen waar hij uithangt."

Derek stapte haastig in en trok de deur achter zich dicht. „Maar hij zal ons zien," protesteerde hij. „En ons herkennen."

„Wat zou dat? Het gaat hem geen steek aan waarheen ik 's avonds een ritje wil maken."

Zij reden vlug over de kronkelende weg en zagen even later in de verte de zwarte wagen.

„Een paar mijl verder is een grote verkeersweg," lichtte Jim zijn passagiers in, „die op deze hoogte een lang, recht stuk heeft. Als hij z'n gaspedaal niet verder indrukt dan hij nu doet, zullen we kunnen zien in welke richting hij is gegaan."

De grote verkeersweg werd spoedig bereikt; zij stopten even op de hoek, keken rechts en links en zagen op vrij grote afstand links de zwarte wagen, die juist een grote vrachtauto inhaalde.

„H'm, ik vrees dat we hem toch kwijt zullen raken," merkte Jim op, terwijl hij naar links zwenkte. „Hij heeft zijn snelheid verhoogd. Wanneer hij er nog een paar inhaalt, verliezen we hem uit het oog. Maar we geven het nog niet op."

Er was weinig verkeer op dit uur en slechts hier en daar stond een huis, maar ofschoon Jim vlug reed, was de zwarte wagen binnen vijf minuten uit het gezicht verdwenen.

„Ik was er al bang voor," zei Jim spijtig. Hij zweeg enige ogenblikken en vervolgde dan: „We zijn hier niet ver van het dorpje Benthorpe; misschien moet hij daar langzamer rijden. Ik ga tot dat dorp; als we hem daar nog niet zien, keren we om."

Zij naderden een bocht en zodra die was gepasseerd, liet Jim een kreet van verrassing horen.

„We hebben tenslotte toch succes, daar staat de zwarte wagen," zei hij. De anderen rekten hun halzen en keken in de richting, die Jim met een hoofdbeweging aanduidde.

Iets verder, links van de weg, stond een groot wit gebouw. Het wekte de indruk

„. . .en geef me nu de spullen die je vandaag hebt opgehaald."

een hotel of restaurant te zijn en op een geplaveid terrein, naast een der zijgevels, waren enige auto's geparkeerd. De zwarte wagen, die zij hadden gevolgd, stond voor de ingang en op hetzelfde moment dat zij hem zagen, kwam de donkere man, die zij nu als Phil kenden, door de brede deur naar buiten. Hij stapte in en reed de auto naar de achterzijde van het gebouw.

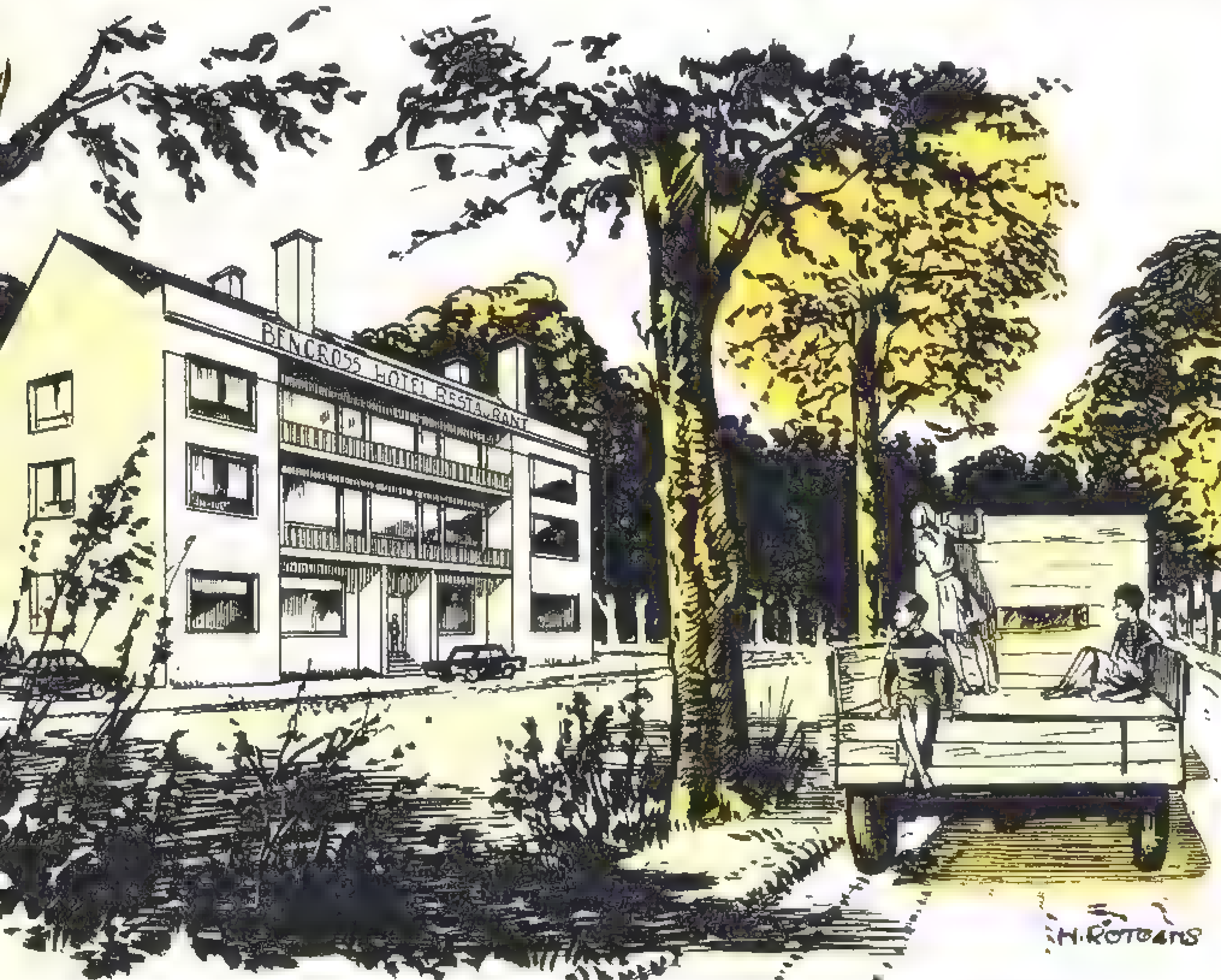
Jim had snelheid geminderd; zij passeerden terwijl de wagen om de hoek verdween en lazen de woorden, die met grote, rode letters over de gehele breedte van de voorgevel waren geschilderd:

BENCROSS HOTEL EN RESTAURANT

en haar man zich gaan afvragen waar ik ben."

De gedachten van Jim schenen zich met iets anders bezig te houden — misschien met het verslag dat Derek hem tijdens de rit had gegeven van het in de heg afgeluisterde gesprek — maar de opmerking van Caroline wekte hem uit zijn gepeins.

„Bewaar me, ja!" riep hij uit. „Ik heb geen rekening met de tijd gehouden. Ik zal jou nu eerst naar Maybury Place rijden, Sherlock Holmes, en breng dan de anderen zo gauw mogelijk thuis. En ik moet zeggen dat jullie me vanavond heel wat te denken hebben gegeven." Hij zweeg een ogenblik

Iets verder, links van de weg, stond een groot, wit gebouw.

Jim reed nog een paar honderd meter door en stopte toen langs de kant van de weg. „Hier woont de knaap dus," zei hij nadenkend. Hij liet zijn armen op het stuur rusten en staarde voor zich uit. „Ik herinner me dat een van mijn kennissen me over dat hotel heeft verteld; het is een paar maanden geleden geopend. Ik durf wedden dat hij de eigenaar of de directeur is. M'n kennis zei dat hij hier dikwijls een donkere vent zag rondscharrelen."

„Het lijkt me zeer waarschijnlijk," zei Caroline op haar toon-van-volwassene. Een beetje aarzelend voegde ze eraan toe: „Ik vind het zelf niet prettig om het te zeggen, maar ik geloof dat het tijd wordt naar huis te gaan. Dit is een buitengewoon interessante avond geweest, maar als ik niet heel gauw thuiskom, zullen mevrouw Jacobs

en vervolgde: „De vuile was moet ook nog naar tante Gert."

De volgende morgen vroeg mevrouw Lester haar kinderen of een van hen zin had een paar kledingstukken naar de stomerij in Mayford te brengen en daar tegelijk twee mantels, die al eerder waren gebracht, op te halen.

Daar het werk aan de schuur van Jim tijdelijk was gestaakt en hij voor deze ochtend geen bepaalde bezigheid had, verklaarde Derek zich bereid de boodschap voor zijn moeder te verrichten. En dus wandelde hij spoedig na het ontbijt naar de bushalte in Tedham Green, beladen met een linnen zak, waarin twee japonnen, een kostuum en Robins schoolblazer.

Toen hij het dorpsplein naderde, zag hij tot zijn ergernis dat Jack Briggs bij de halte stond te wachten. Hij vroeg zich af welke houding hij tegenover de jongen zou aannemen en besloot tenslotte geen onaangenaamheden uit te lokken. Hij groette daarom met een onbevangen „Hallo" en zette de zak op de grond.

Jack antwoordde niet, maar staarde naar de zak. „Moet er weer een en ander in Mayford worden verkocht?" informeerde hij na enige ogenblikken, met een valse grijns op zijn gezicht.

„Wat bedoel je?" vroeg Derek langzaam. Hij kon het antwoord vermoeden, maar wilde het horen, zodat hij zekerheid had, alvorens hij Jack zeer nadrukkelijk, en zo nodig gevoelig, duidelijk zou maken hoe hij over hem dacht.

„Och, jullie schijnen druk werk te hebben met het versjacheren van allerlei spullen aan tweedehandswinkels in Mayford, nietwaar?" zei Jack smalend. „Je broertje heeft voor mijn moeder een handeltje in kleren gedaan en ik meen te hebben gehoord dat jij daar kort geleden ook iets hebt verkocht. . . of gekocht."

Derek kwam dreigend een stap dichterbij. „Wat zou ik hebben verkocht of gekocht?" Hij balde zijn rechtervuist en hoopte vurig dat het antwoord van Jack hem aanleiding zou geven de ander een opstopper toe te dienen.

Maar vóór deze nog iets kon zeggen, klonk aan de overzijde van het plein een kreet.

„Hee! Derek! Kom even hier. Ik moet je spreken."

Derek wierp een vlugge blik in de richting vanwaar het geluid kwam en zag Jim Parsons, die zijn hoofd uit het raampje van zijn vrachtauto stak en hem heftig wenkte.

„Je zult me die woorden een volgende keer uitleggen en reken er niet op dat ik het vergeet," zei hij tot Jack Briggs.

Hij nam de zak op en stak vlug het grasveld over. Het was nog vijf minuten te vroeg voor de bus en als hij hem zag aankomen, was er tijd genoeg om terug te lopen. Jack ging waarschijnlijk ook naar Mayford en al was het niet prettig met hem in dezelfde bus te zitten, hij voelde er toch nog minder voor drie kwartier op de volgende te wachten.

„Wat had jij in de zin?" vroeg Jim, toen Derek hem had bereikt. „Ik kreeg de indruk dat je op het punt stond hem een labberdoedas te geven."

„Ik had het graag gedaan," zei Derek. „Hij begon over die lamme broche; tenminste, hij maakte er toespelingen op, die meer dan duidelijk waren."

„Goed dat je je handen hebt thuisgehouden," zei Jim. „Want je zou er geen aardigheid aan hebben beleefd. Waarschijnlijk was hij gaan janken in plaats van een mep terug te geven. Die lummels van Briggs hebben geen fut. Knijpen de kat in het donker. Ik heb met hun moeder te doen. Ga je naar Mayford? Ja? Ik ook. Dan kan je met me meerijden. Ik heb

juist de vuile was bij tante Gert afgegeven, het was gisteravond toch te laat geworden. Ik heb vanmorgen alles in recordtijd afgewerkt en wil nu in Mayford proberen het voor elkaar te brengen dat ik een telefoonaansluiting krijg. Die heb ik dringend nodig voor mijn bedrijf. En ik moet natuurlijk informeren of ik voor het bouwen van mijn schuur een vergunning moet aanvragen."

Derek greep de gelegenheid om niet in gezelschap van Jack Briggs de busreis te hoeven maken gretig aan. Hij stapte in en ging naast Jim zitten.

Nadat de laatste huizen van Tedham Green achter hen lagen, zei Jim: „Ik ben vannacht pas laat in slaap gevallen, omdat ik lag te prakkezeren over die twee knapen, die een samenkomst bij dat hek hadden. Duistere figuren, dát is wel duidelijk. We mogen aannemen dat zij in gestolen goed doen, nietwaar? Die meneer Smith schijnt het aan verschillende adressen op te halen en geeft het dan door. De andere kerel weet hoe het van de hand kan worden gedaan. Het lijkt me dat Caroline en wij naar het politiebureau moeten gaan om daar alles te vertellen."

„Zouden ze ons geloven?" vroeg Derek.

„Natuurlijk worden we geloofd! Ik durf met je wedden dat de politie die meneer Smith al in het oog houdt. Iemand van zijn slag wekt argwaan, geloof me."

„Best mogelijk," zei Derek. Hij zweeg even en vervolgde dan: „Ben jij al eens op de Brenthamse hei geweest?"

„Nee. Wel van gehoord. Moet ergens in de nabijheid van de kust zijn, geloof ik."

„Dat klopt. Ik heb het vanmorgen op de kaart nagekeken. De Brenthamse hei ligt bijna vijftig kilometer noordelijk van hier. Er stromen enige beken door dat gebied, die hier en daar een meertje vormen. Maar het beslaat geen grote oppervlakte. Ik vraag me af wat daar binnenkort 's avonds om ongeveer acht uur gaat gebeuren."

„Waarschijnlijk niets. Want wanneer wij de politie vertellen wat we weten, veronderstel ik dat de heren aan de tand worden gevoeld en geen kans krijgen de plannen, die zij in de zin mochten hebben, uit te voeren."

Jim stopte even bij de stomerij op de Hogeweg. Derek stapte uit en Jim reed door naar een zijstraat, waar geparkeerd mocht worden. Nadat Derek zijn boodschap had verricht, wandelde hij naar de plek, waar de vrachtwagen stond en wachtte daar op de terugkomst van zijn vriend. Het duurde lang vóór hij hem eindelijk zag aankomen.

„Ik heb drie formulieren moeten invullen," verklaarde Jim geërgerd, terwijl hij het portier van de vrachtwagen opende. „Al die bepalingen... ik zie er het nut niet van in."

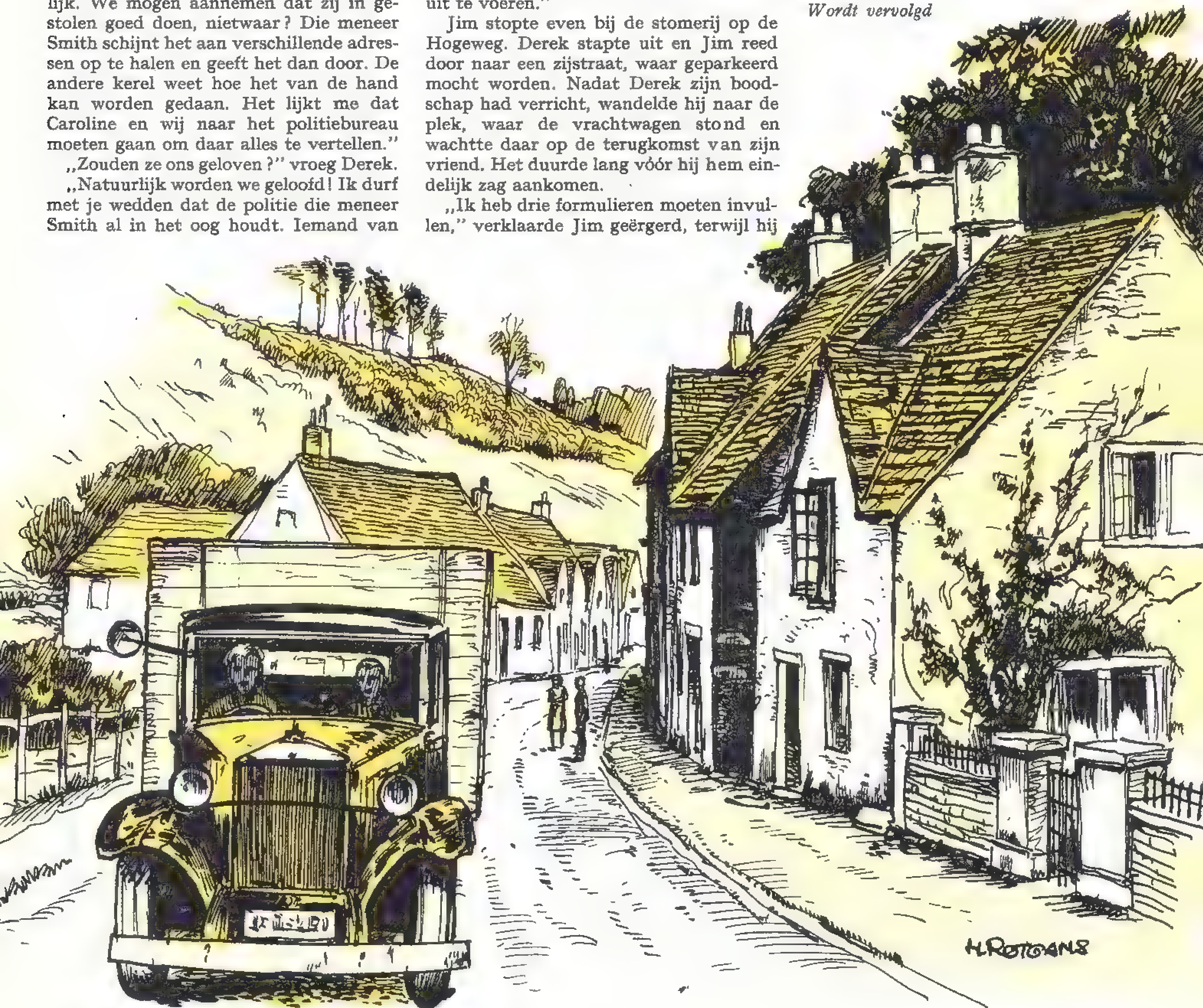
Hij stapte in, gevolgd door Derek, schoof achter het stuur en vervolgde:

„Terwijl ik op dat bureau zat te wachten, heb ik nog eens over alles nagedacht en kwam toen op een idee. Laten we, nu we toch hier zijn, Caroline aan haar huis afhalen en met ons drieën naar de politie gaan. Jammer dat Robin niet bij ons is, maar dat maakt eigenlijk weinig uit, lijkt me; wij kunnen de politie alle feiten vertellen. Wat dunkt je, zouden we op Maybury Place opschudding verwekken als we daar onverwacht aan de deur komen?"

„Ik geloof van niet," antwoordde Derek. „Het huis wordt bewoond door Caroline en de huisbewaarders, het echtpaar Jacobs."

Jim startte de motor. „We gaan erheen."

Wordt vervolgd

Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTO-RACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, WAS EROP UIT RAWLEY UIT TE SCHAKELEN EN DAARTOE SLOOP HIJ TIJDENS DE WOELIGE ZEEREIS NAAR NOORD-AFRIKA MET ZIJN MONTEUR TRENCH NAAR TEDS WAGEN...

TERWIJL HET SCHIP ZIJN REIS VERVOLGDE, ZATEN DE RENNERS BENEDENDEKS BIJ ELKAAR.

HOE IS HET, TED? HEB JE JE WAGEN STEVIG AAN HET DEK VERANKERD? ANDERS SLAAT HIJ NOG OVERBOORD!

MAAK JE GEEN ZORGEN; DE STORM MOET AL HEEL ERG TEKEERGAAN WIL HIJ DE METEOOR VAN HET DEK BLAZEN!

PLAGERIJEN VLOGEN HEEN EN WEER.

ACH, WAAR MAAK JE JE EIGENLIJK DRUK OM? IK WIN DE RACE TOCH, DAT STAAT VAST!

BEZOEK ZONNIG AFRIKA

WACHT MAAR EENS AF. ALS WE IN AFRIKA ZIJN, RAAK JE VERDWAALD IN DE EERSTE DE BESTE ZANDSTORM!

INTUSSEN VOLVOERDEN MALDON EN TRENCH OP HET DEK HUN SNODE PLANNEN...

SCHIET OP, TRENCH! IK HEB DE TOUWEN HALF DOORGESNEDEN! NOG EVEN EN DE WAGEN SCHIET LOS!

NOU, DIE MENEER EXE KAN TEVREDEN OVER ONS ZIJN!

EVEN LATER RIEP TRENCH:

O.K., BURT! ZET DE HANDREM MAAR LOS! ALS DE TOUWEN BREKEN, GAAT HET HELE GEVAL ZO DE ZEE IN!

DOOR DE STERKE DEINING VAN HET SCHIP ZOUDEN DE TOUWEN HET NIET LANG HOUDEN...

EVEN LATER...

KOM MEE, WE MOGEN HIER NIET GEZIEN WORDEN ALS DE WAGEN OVERBOORD GAAT!

VLUG VOEGDEN MALDON EN TRENCH ZICH BIJ DE ANDERE RENNERS.

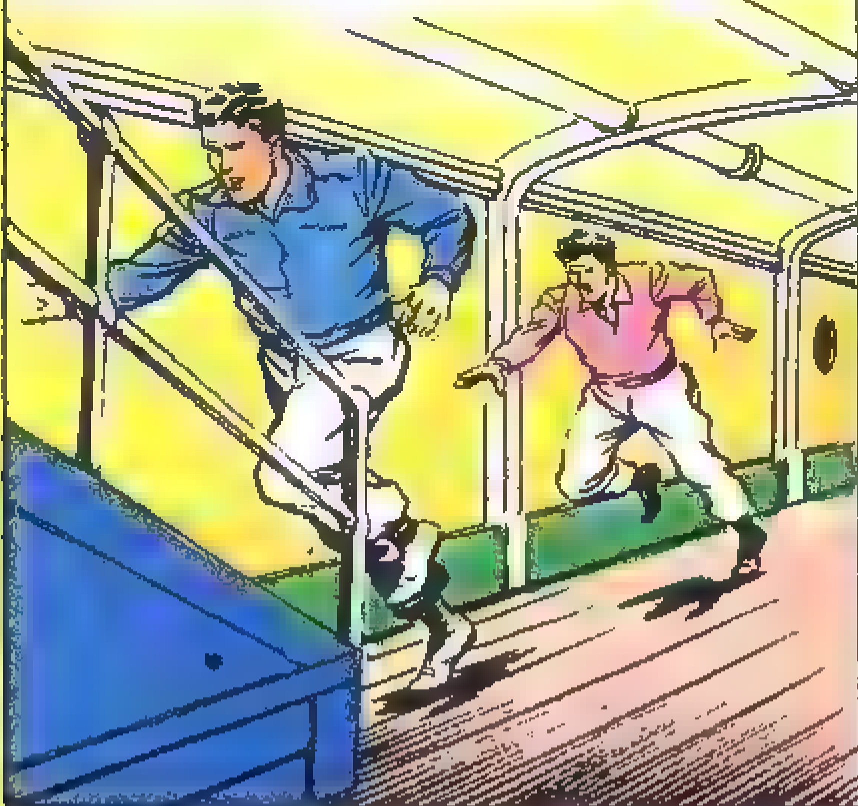
JE KOMT NET OP TIJD, BURT. TED LAAT ONS ZIEN DAT HIJ OVER STALEN ZENUWEN BESCHIKT!

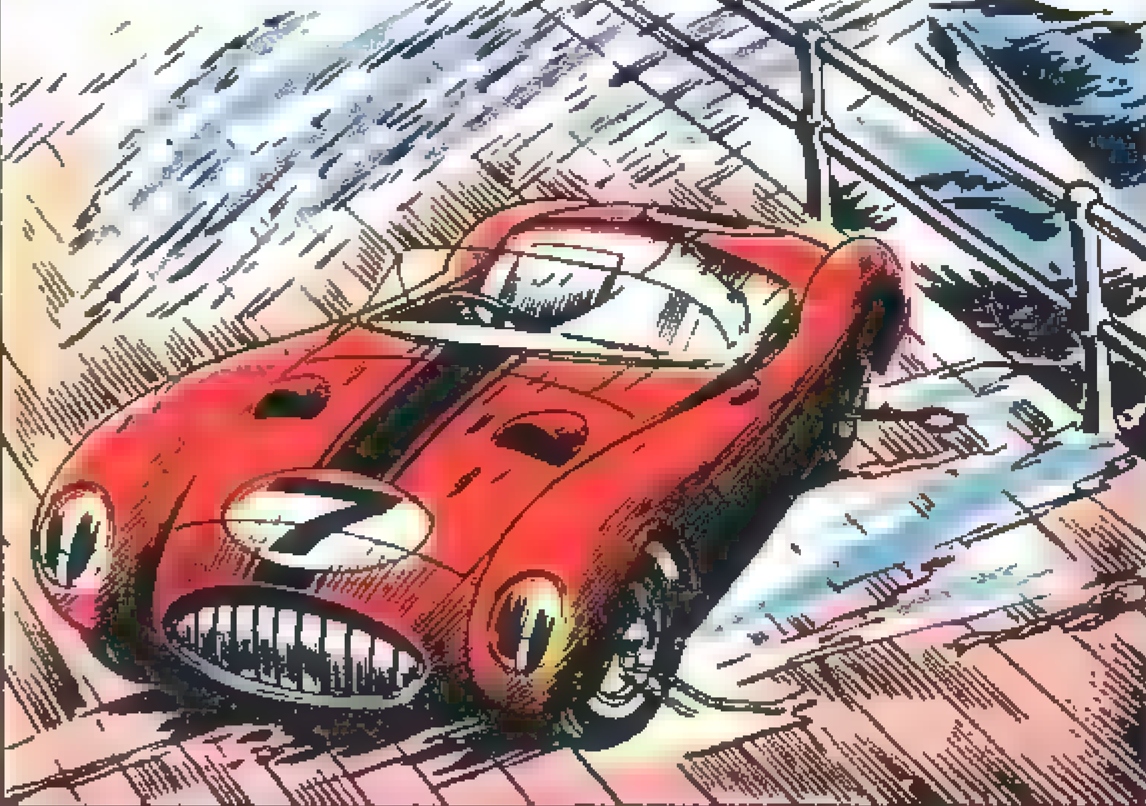
JA, EN JIJ BENT NA HEM AAN DE BEURT!

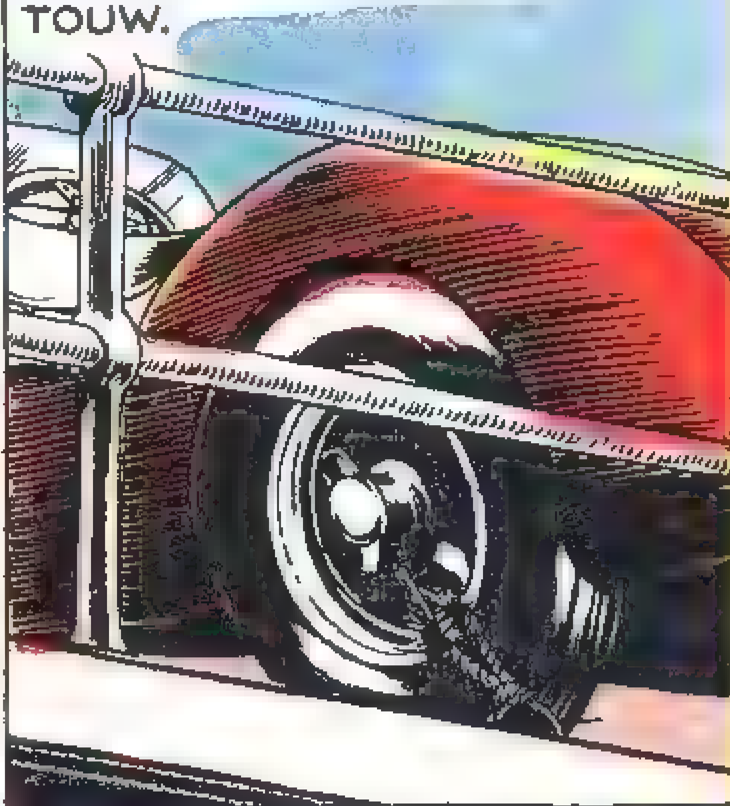
EEN PAAR MINUTEN LATER GREEP TOM TED BIJ DE ARM.

KIJK EENS, MALDONS OVERALL IS NAT! HIJ IS DUS AAN DEK GEWEEST! WAT HAD HIJ DAAR TE ZOEKEN?

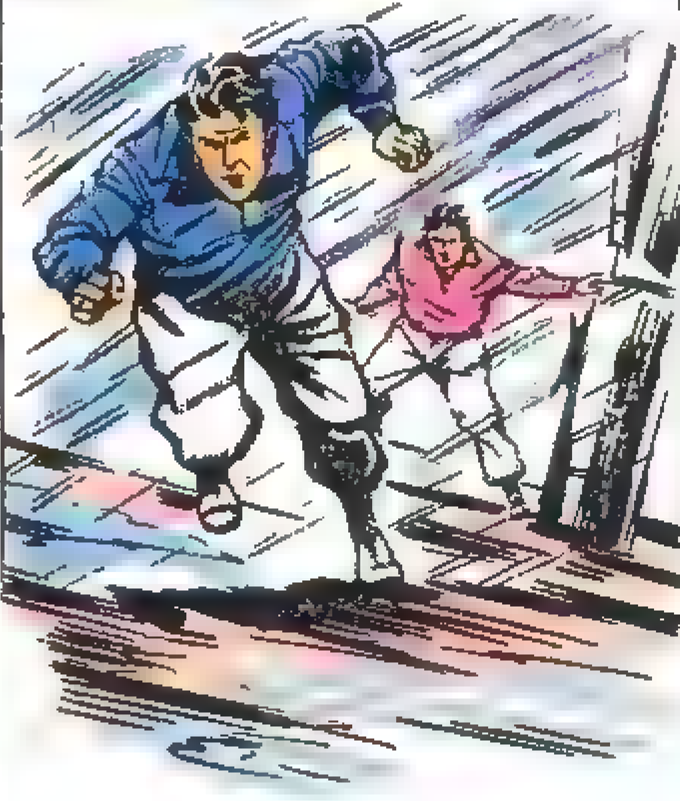
IK WEET HET NIET, MAAR IK HEB WEL EEN VERMOEDEN! KOM MEE, WE GAAN EVEN NAAR DE METEOOR KIJKEN!

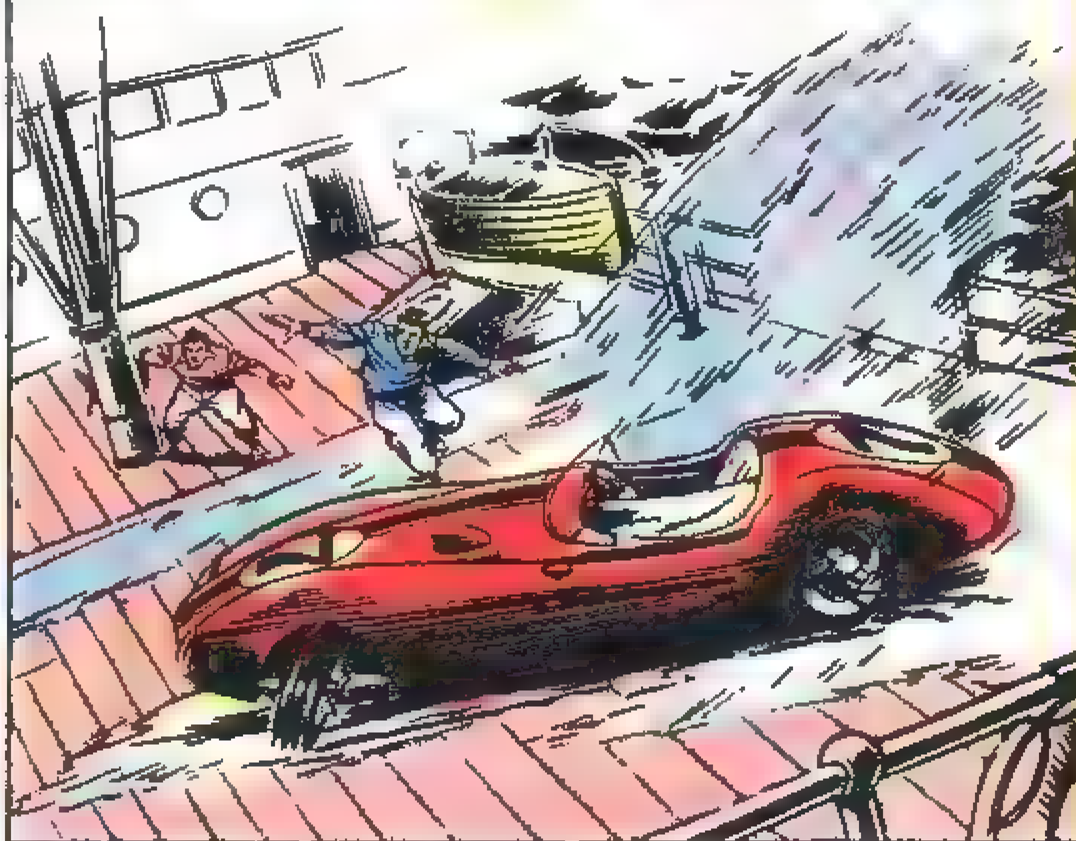

TED EN TOM RENDEN NAAR BOVEN...

DE METEOOR SCHOOF INTUSSEN AL OVER HET DEK...

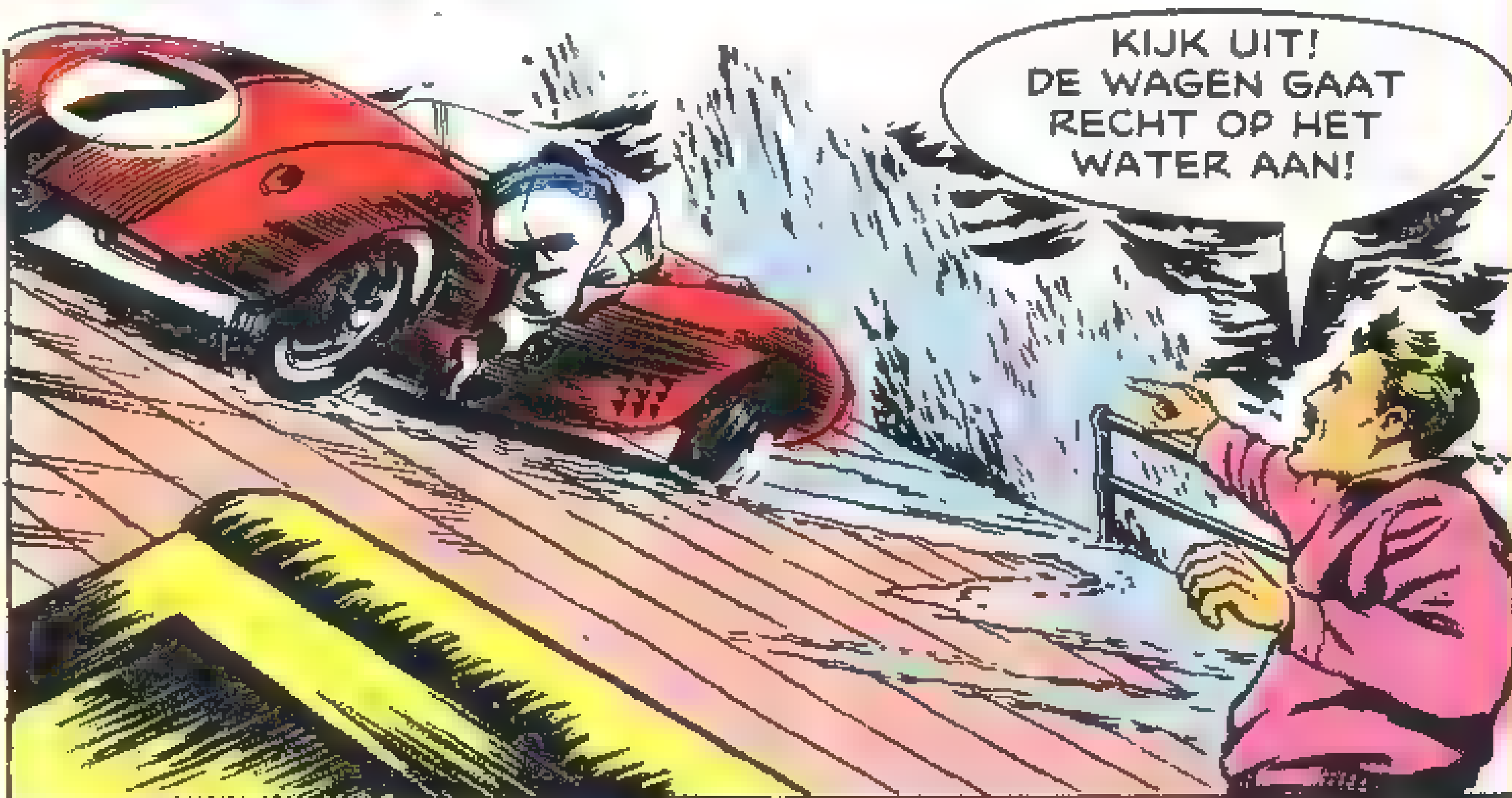

...NOG SLECHTS VAST-GEHOUDEN DOOR ÉÉN TOUW.

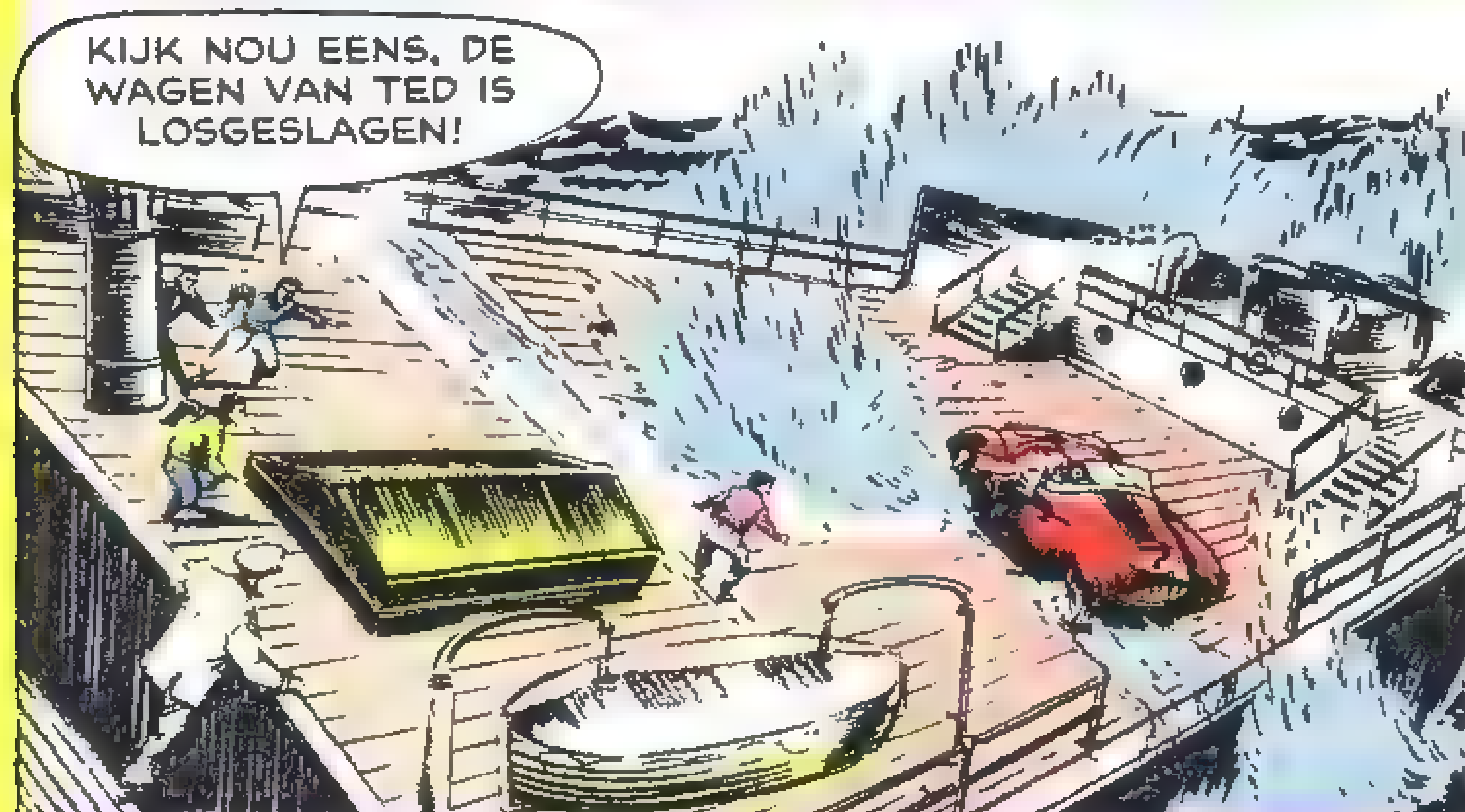

TED, DE WAGEN IS LOS! HIJ ZAL OVERBOORD SLAAN!

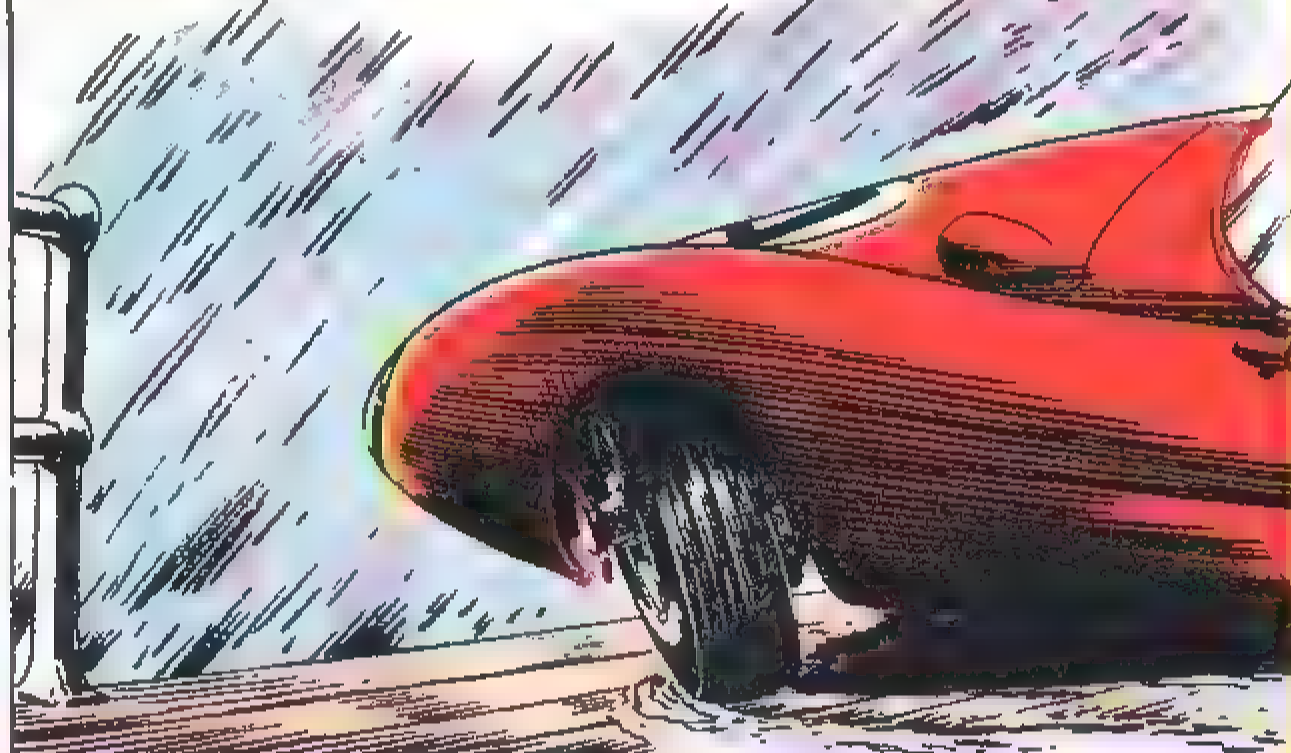

DE VRIENDEN STORMDEN NAAR VOREN.

OPEENS MAAKTE HET SCHIP EEN ZWENKING...

TED BEREIKTE MET EEN SPRONG DE WAGEN.
TED, PROBEER DE HANDREM TE PAKKEN TE KRIJGEN!

MAAR HOE TED OOK AAN DE REM TROK, DE WAGEN GLEED VERDER OVER HET DEK.
KIJK UIT! DE WAGEN GAAT RECHT OP HET WATER AAN!

TOMS GESCHREEUW TROK DE AANDACHT VAN DE ANDEREN.
KIJK NOU EENS, DE WAGEN VAN TED IS LOSGESLAGEN!

LANGZAAM MAAR ZEKER GLEED DE WAGEN NAAR DE RAND VAN HET HELLENDE DEK...

Een geheimzinnige gebeurtenis in Midden-Afrika

Vervolg van bladzijde 15

dat hij nog geen twee volle dagen terug was toen de barkas van Cyrus Shandro aan de steiger afmeerde. Op het dek, in een zwaar versterkte kooi, bevond zich een van de grootste, dicht behaarde, afzichtelijke apen, die Bill ooit had gezien.

„Jullie hebben er geen idee van hoeveel moeite en inspanning het ons heeft gekost om die enorme, oerkrachtige knaap te overmeesteren," vertelde Cyrus Shandro die avond een bewonderende schaar toehoorders in de bar van het enige hotel dat het stadje rijk was. „We vingen hem eerst in een net, maar hij verscheurde het alsof het uit draadjes katoen bestond. We moesten een sterker net maken, maar zelfs toen doodde hij bijna een van de inlanders. Ik noem hem King-Kong, en geloof me, een betere naam is niet te bedenken."

Dan zag hij Bill Cardew, die achteraan stond; hij wierp zijn hoofd achterover en lachte bulderend.

„Wanneer ik eraan denk dat jij hebt geprobeerd een reuzenaap te vangen in je eentje en met die gammele uitrusting van jou, dan lach ik me een ongeluk," schalde zijn harde, luide stem. „Laat ik je vertellen dat wij met zijn allen een harde dobber hebben gehad om hem de baas te worden. Dus je begrijpt zeker wel dat voor jou zelfs geen schijn van kans bestond er een te vangen!"

De volgende morgen echter verging Cyrus Shandro alle lust tot triomfantelijke praatjes.

Want de kooi was leeg; King-Kong was er op de een of andere wijze in geslaagd te ontsnappen!

Een onderzoek bewees dat hij de ijzeren grendel los had weten te maken en bij dat karweitje had de aap een bijna menselijk vernuft getoond. Want de grendel paste nauwkeurig in een slot en moest op een bepaalde manier worden opgetild en weggeschoven, vóór de deur van de kooi kon worden geopend.

Shandro was buiten zichzelf van woede. Hij had de gevaren van een expeditie in de jungle doorstaan en veel kosten gemaakt, met als enig resultaat dat de vijftigduizend gulden hem op het laatste moment zouden ontgaan. Ten einde raad loofde hij een beloning van tienduizend gulden uit voor degene, die hem de aap weer levend terugbracht.

Bill Cardew nam natuurlijk ook deel aan de speurtocht naar het ontsnapte dier, maar na twee dagen had nog niemand zelfs maar een glimp van de reusachtige junglebewoner opgevangen. Kort na zijn verdwijning was een zware tropische regenbui losgebarsten en deze had alle sporen uitgewist. En daarmee werd ook alle hoop hem weer terug te vinden volkomen weggevaagd.

„Ik veronderstel dat King-Kong nu al een mooi eind op weg naar zijn eigen jungle is," zei Bill op een avond tegen M'Bawa, nadat hij die dag weer vergeefs had gespeurd.

De oude inboorling krabde zich nadenkend achter het oor.

„Verlangt mijn meester er zo sterk naar die aap in zijn bezit te krijgen?" vroeg hij.

„Natuurlijk!" riep Bill. „Wie zou zo gek zijn dat hij geen tienduizend gulden wil verdienen?"

M'Bawa stond op van het matje, waarop hij zat; in zijn ogen was een vreemde blik verschenen.

„Kom met me mee, meester," zei hij.

Bill Cardew keek hem verbaasd aan.

„Met jou meegaan?" vroeg hij langzaam. „Waarom? Wat bedoel je?"

„Ik breng u naar de aap," antwoordde de oude man kalm en liep naar de deur.

De maan verspreidde een helder licht en M'Bawa liep zonder enige aarzeling

Hij bereikte zonder meer ongelukken het gebied waar de apen zich ophielden.

door de jungle, die zich tot vlak bij het stadje uitstrekte. Na ongeveer een half uur leidde hij Bill door hoog struikgewas naar een kleine open ruimte in de wildernis en daar was King-Kong!

De ogen puilden Bill van verbijstering uit het hoofd. De aap at van een grote tak bananen, die hij rechtstandig tussen zijn tenen hield geklemd; hij plukte de ene vrucht na de andere, trok er, als een mens, de schil af en stak dan de hele banaan in zijn bek.

Hij wierp nauwelijks een blik op de beide mannen en at rustig door, tot de oude inboorling naar hem toe liep en een zonderling klokkend keelgeluid uitstootte.

Toen liet King-Kong de bananen vallen en stond met kennelijk genoegen toe dat M'Bawa hem liefkozend op het achterhoofd krabbelde.

Bill kneep in zijn arm om zich te overtuigen dat hij niet droomde en het toneel dat hij thans aanschouwde werkelijkheid was. Want M'Bawa legde een lange, buigzame twijg om de nek van de reusachtige aap en leidde hem enige keren in het rond.

„Hoe speel je dat klaar, M'Bawa?" kon Bill eindelijk uitbrengen nadat hij enigszins van zijn eerste verbazing was bekomen. „Het is immers bekend dat dergelijke apen gevaarlijk voor een mens zijn en hem niet in hun nabijheid dulden."

Een glimlach, breder nog dan gewoonlijk, verscheen om de tandeloze mond van de oude Afrikaan.

„Heb ik u niet verteld, meester, dat ik met de wilde dieren van de jungle kan praten?" antwoordde hij. „De andere blanke mannen dachten dat ik loog, maar M'Bawa liegt niet. De andere blanke mannen denken dat M'Bawa gek is, maar M'Bawa heeft zijn volle verstand."

„Het komt me niet in de gedachten te zeggen dat jij gek bent!" verklaarde Bill met volle overtuiging.

M'Bawa opende een groot pak dat hij van huis had meegenomen en waarvan hij Bill niet had willen vertellen wat het bevatte. Er bleek een lange rol sterk touw uit te voorschijn te komen.

„Dat hebben we nodig om de aap te binden," lichtte hij Bill in. „Zolang ik bij hem ben, is het overbodig. Maar het moet gebeuren. Want u, meester, kan dan de aap aan de Amerikaan afleveren en het geld ontvangen dat hij heeft uitgeloofd."

Bill schudde het hoofd en maakte een afwijzend gebaar.

„Nee, M'Bawa," protesteerde hij. „Die tienduizend gulden komen jou toe. Jij hebt de aap gevangen. Ik heb er niets mee te maken gehad."

„Dat hoeft de Amerikaan niet te weten," verklaarde M'Bawa kalm, maar beslist. „En wat heb ik aan geld? Ik ben een man van de jungle. Van alle blanke mannen in Wakolo is u — u alleen — vriendelijk voor mij geweest. U is de enige, die niet heeft gezegd dat ik gek ben. U is een vriend, werkelijk een vriend, voor de oude M'Bawa geweest en ik zal me verdrietig voelen, wanneer u deze aap niet neemt. Het is de enige manier waarop ik u mijn dankbaarheid kan tonen. En als u de aap niet van mij aanneemt, zal niemand anders hem bezitten, want dan laat ik hem weer los." Bill Cardew was meer ontroerd dan hij zichzelf wilde bekennen.

„Wanneer je het zo beschouwt, M'Bawa, wil ik hem graag hebben," zei hij tenslotte.

. . . tot de oude inboorling naar hem toeliep en een klokkend keelgeluid uitstootte.

Met het touw dat M'Bawa had meegebracht bonden zij de aap tot hij van kop tot voeten in zijn boeien was gewikkeld — en het reusachtige dier verzette zich geen moment.

Daarna liepen Bill en de oude inboorling terug naar Wakolo, waar Bill de Amerikaan in zijn hotel opzocht en hem vertelde dat hij de aap had gevangen.

Shandro, die aan een tafeltje in de hal somber voor zich uit staarde, sprong zo heftig op dat zijn stoel omviel.

„Je hebt hem?" bulderde hij. „Hoe heb je dat klaargespeeld? Hoe heb *jij* hem kunnen vangen?"

„Dat is mijn geheim," antwoordde Bill. „Maar ik heb hem — en ik maak dus aanspraak op de uitgeloofde tienduizend gulden."

„Die krijg je, jongeman!" schreeuwde de opgewonden Amerikaan. „Dat geld krijg je. Waar is hij? Breng me bij hem."

Even later volgden Cyrus Shandro en zijn helpers Bill door de jungle naar de open ruimte. Daar vonden zij de aap, secuur gebonden — maar hij was niet langer het rustige, gewillige dier dat Bill had gezien toen M'Bawa zich bij hem bevond. Hij brulde en worstelde om los te komen en knarste zijn tanden en slechts met de grootste moeite lukte het de man hem naar de rivier te brengen en in zijn kooi te sluiten.

Bill ontving de tienduizend gulden — en het geld scheen hem geluk te brengen. Want van die dag af liep alles hem mee en hij is thans een van de bekendste en best betaalde jagers op groot wild in Afrika.

M'Bawa is nog altijd bij hem, maar pas kort geleden vertelde de oude inboorling de waarheid betreffende de aap. M'Bawa bekende dat hij die nacht de grendel had teruggeschoven, zodat de reuzenaap kon ontsnappen!

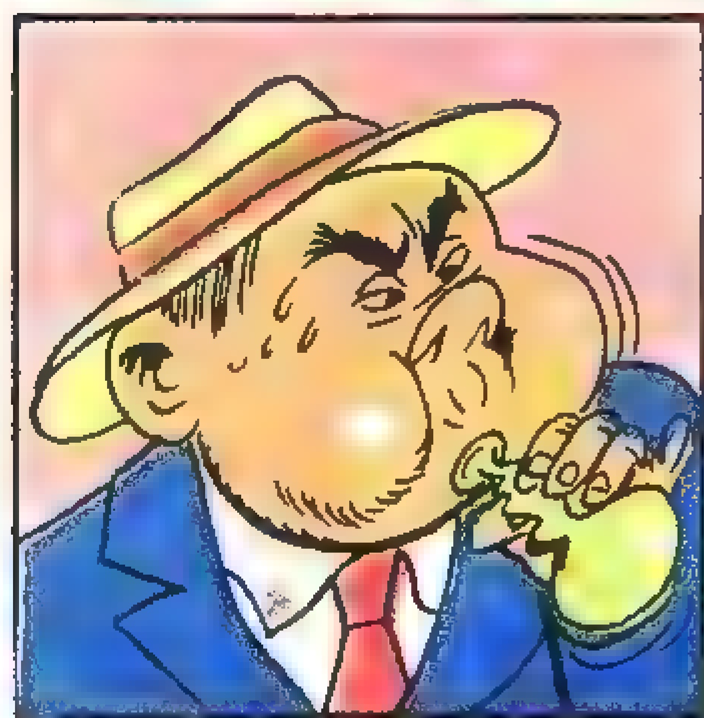
„Die Amerikaan praatte te veel; hij lachte u uit en schepte [illegible]en u op," verklaarde M'Bawa. „En da[illegible] leek het me goed hem een lesje te geven."

LEONARD

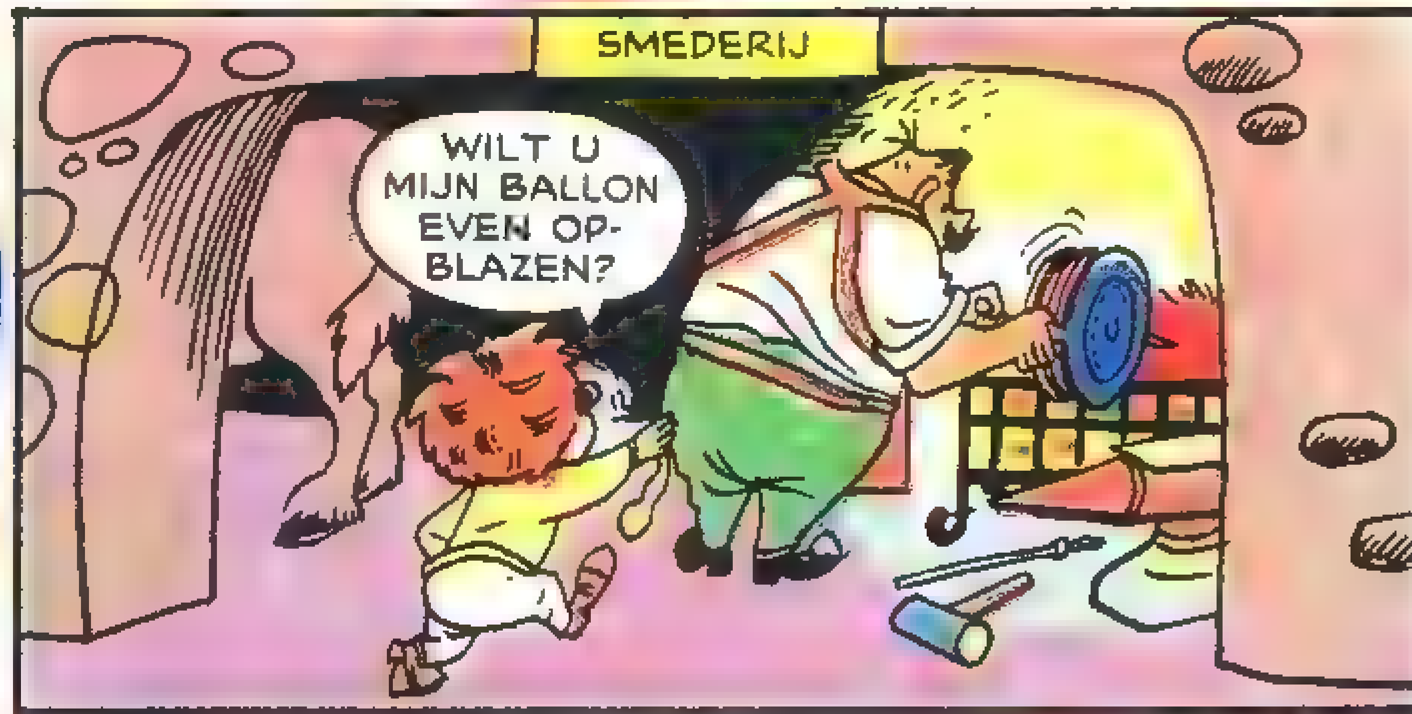

MAG IK ZO'N SUPER-BALLON VAN U?
SUPER-BALLONS

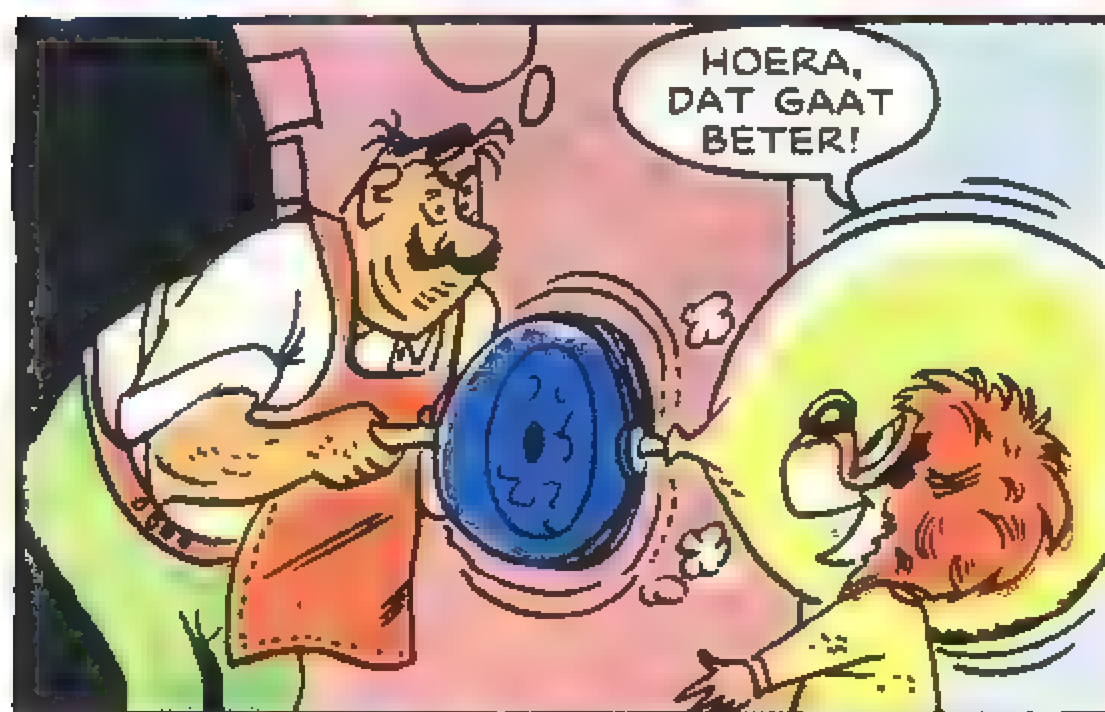

POEH, IK BLAAS ME EEN ON-GELUK!

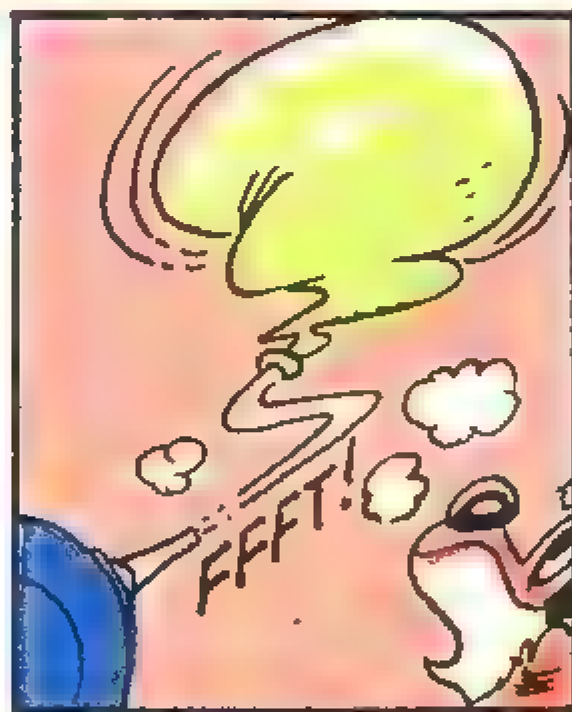

GEEF MAAR HIER. IK ZAL HEM VOOR JE OPBLAZEN!

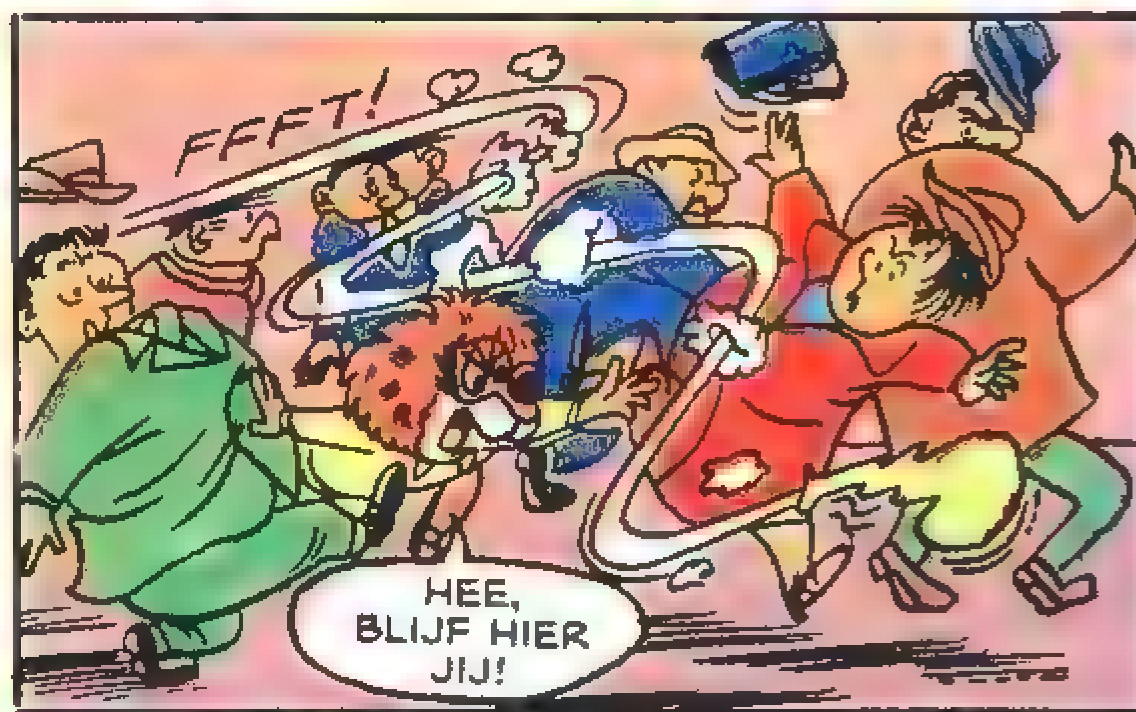

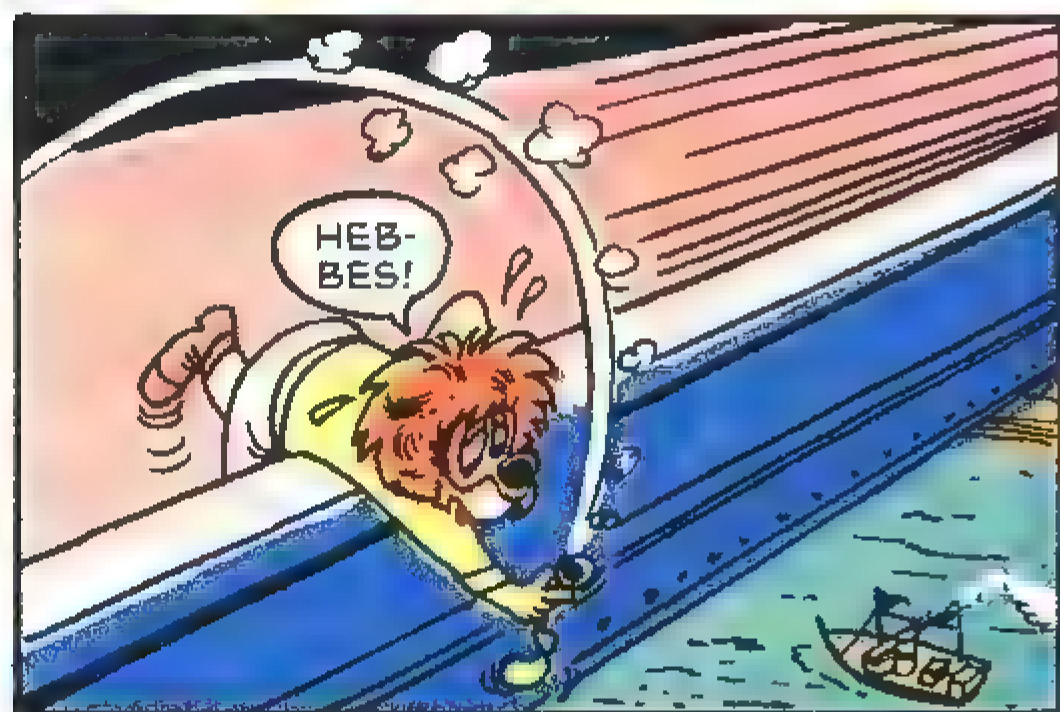

LIEVE HELP, ER IS GEEN LUCHT IN DAT DING TE KRIJGEN!

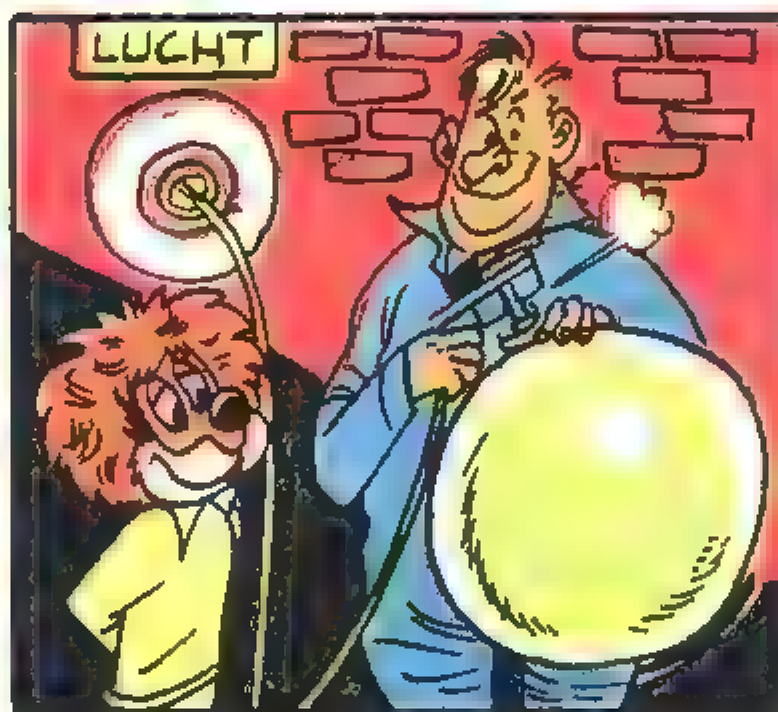

SMEDERIJ
WILT U MIJN BALLON EVEN OP-BLAZEN?

HOERA, DAT GAAT BETER!

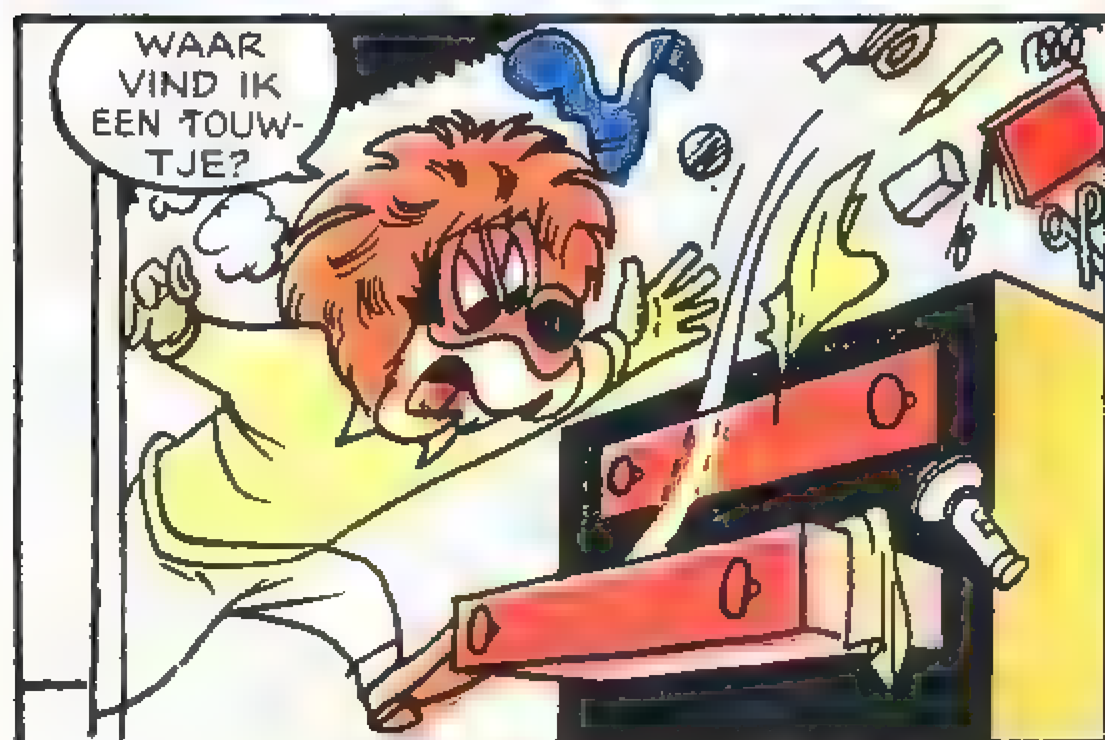

FFFT!

FFFT!
HEE, BLIJF HIER JIJ!

HEB-BES!

LUCHT

LIEVE HELP, NU HEB IK NIETS OM HEM DICHT TE BINDEN!
SISSS!

WAAR VIND IK EEN TOUW-TJE?

HIER HEB IK IETS!

DAT NOEMEN ZE NU EEN SUPER-BALLON, BAH!

Hallo, jongens en meisjes hier is het tweede deel van mijn avonturen!

JONKER FRIS
en de maanmannetjes

"Jonker Fris en de maanmannetjes" zo heet mijn nieuw avonturenverhaal. Dat zullen jullie graag willen lezen, he? Vooral als je deel I ("Jonker Fris en het gestolen smulboekje") al hebt.
Wil je gauw dit spannend boekje bezitten? Stuur ons dan 3 van deze rondjes. Knip ze uit de wikkel van Jonker Fris jampotten of conservenblikken. Of stuur ons 5 postzegels van 12 ct.
Als je deel I nog niet bezit, bestel het dan ook gauw, anders is de voorraad op. Ook voor deel I moet je 3 rondjes sturen of 5 postzegels van 12 ct.

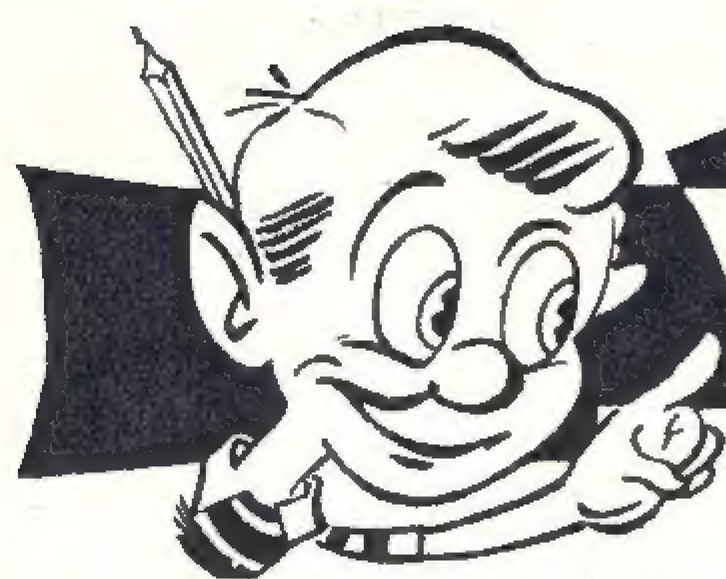
let op: er komt weer een grote Jonker Fris prijsvraag

Daar zijn schitterende prijzen mee te winnen. Die prijzen worden uitgereikt op een **GROOT KINDERFESTIJN.**
Wat dat festijn zal zijn, dat blijft nog even een grote verrassing! Zorg nu maar dat je gauw dat nieuwe boekje in je bezit krijgt. Daarin kun je dan ook alles over de prijsvraag en het kinderfestijn lezen.

Let ook op de volgende advertenties in dit blad

Stuur je brief met 3 rondjes (of 5 postzegels van 12 ct) met opgave van je naam en adres aan:

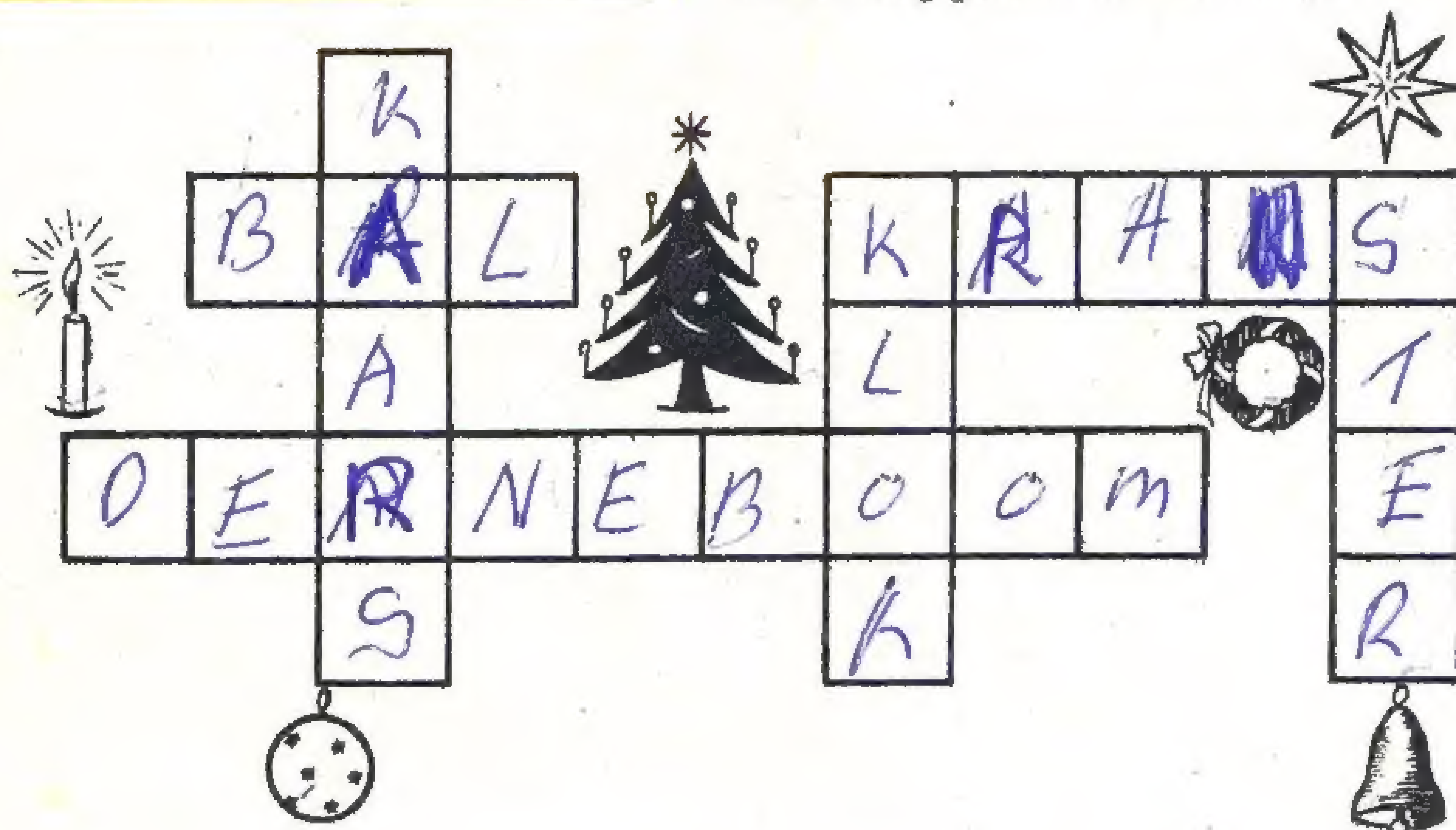
Jonker Fris postbus 15 Heusden

WIE PUZZELT ER MEE?

Kerstpuzzel

In deze figuur moet je de namen van de voorwerpen invullen, die je daarbij ziet afgebeeld. Er zijn enige woorden bij met hetzelfde aantal letters; je moet dus maar net zo lang passen, tot alles klopt.

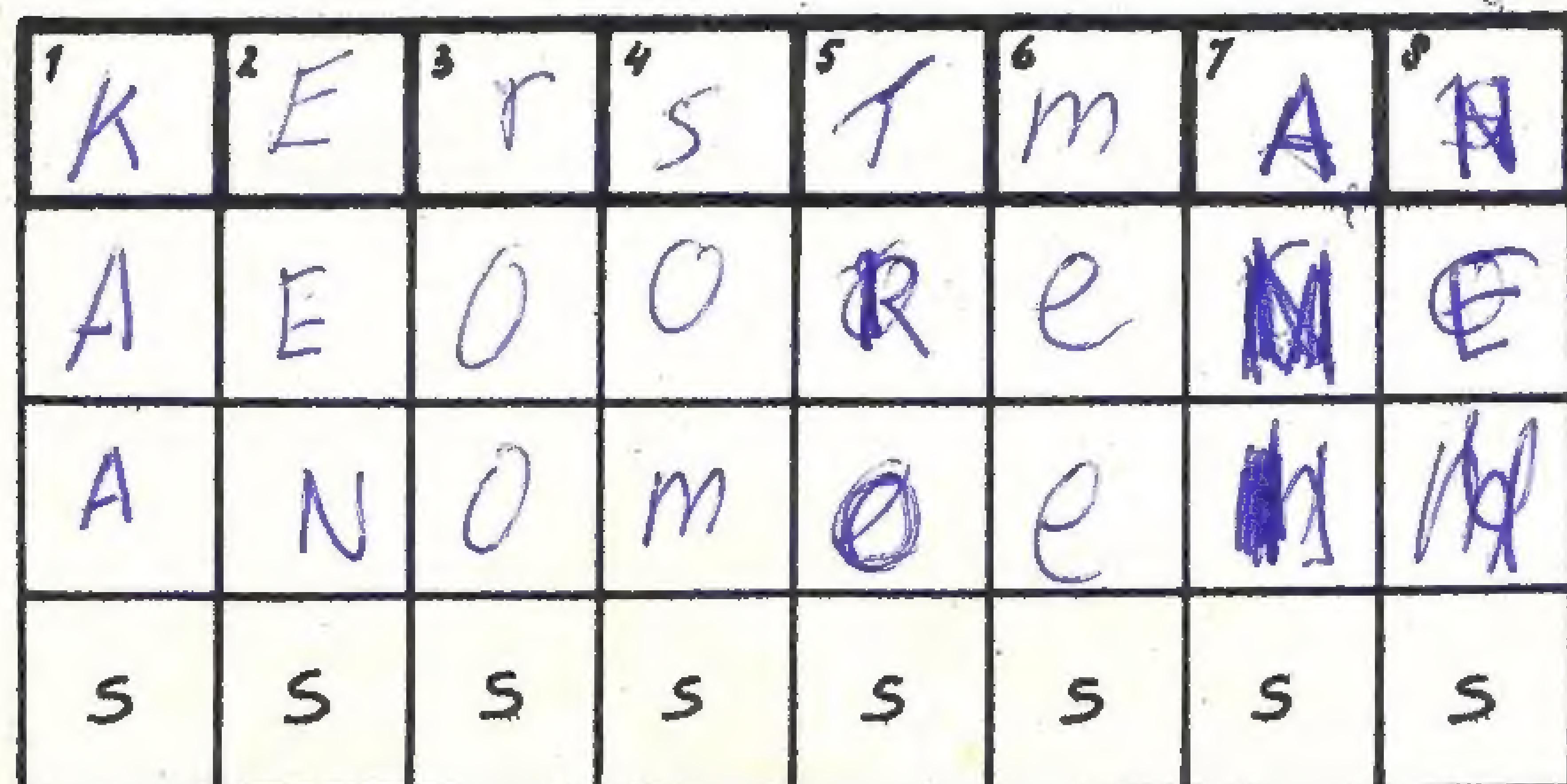

Invulpuzzel

Van boven naar beneden acht woorden invullen, volgens de gegeven omschrijvingen. Al deze woorden eindigen op de letter S, die daarom alvast maar op zijn plaats staat. Als je klaar bent, moet je op de bovenste, dikomlijnde rij de naam kunnen lezen van een, vooral in deze tijd bekende persoon.

Omschrijvingen:

1 Zuivelprodukt
2 Op een keer
3 Bloem
4 Zo nu en dan
5 Veel bloemen of vruchten bij elkaar aan één steel
6 Vogel
7 Plant, waarvan de geurige zaadjes een lekkere smaak geven aan melk, drop enzovoort
8 Deel van het gelaat

Oplossingen puzzels uit ons vorig nummer

Puzzel

ingezonden door Tiny Vonk in Volkel

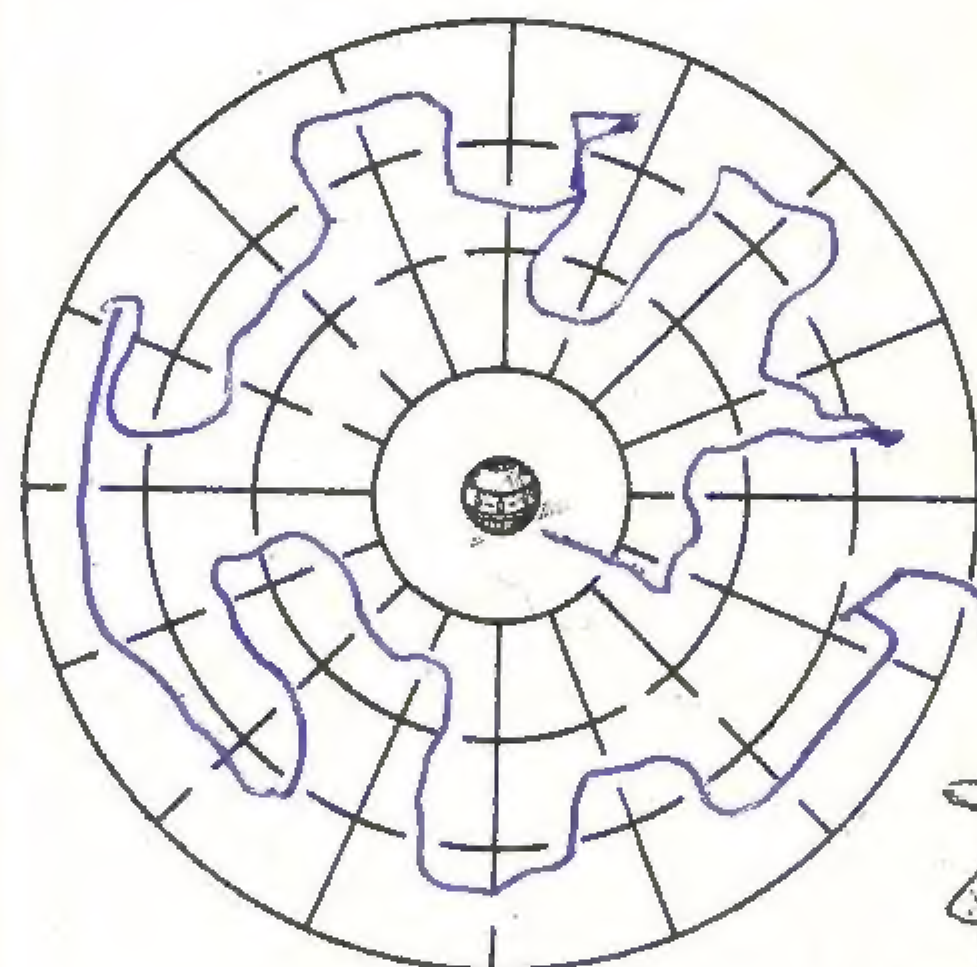
1 Fiets
2 Anker
3 Moeder
4 Iets
5 Lamp
6 Ieder
7 Ezel

Op de eerste rij lees je het woord FAMILIE

Kruiswoordpuzzel

K	U	I	P				K	O	U	S
A		N	A	T		H	I	T		L
N	U		D	A	D	E	L		B	IJ
O	U	D		K	I	M		K	O	K
	R	A	P		K		R	O	K	
		T	O	R		P	O	P		
	H	U	T		O		G	E	K	
J	A	M		M	O	S		R	I	T
O	M		B	A	R	A	K		P	A
O		L	O	K		P	A	K		N
L	O	O	F				R	O	O	D

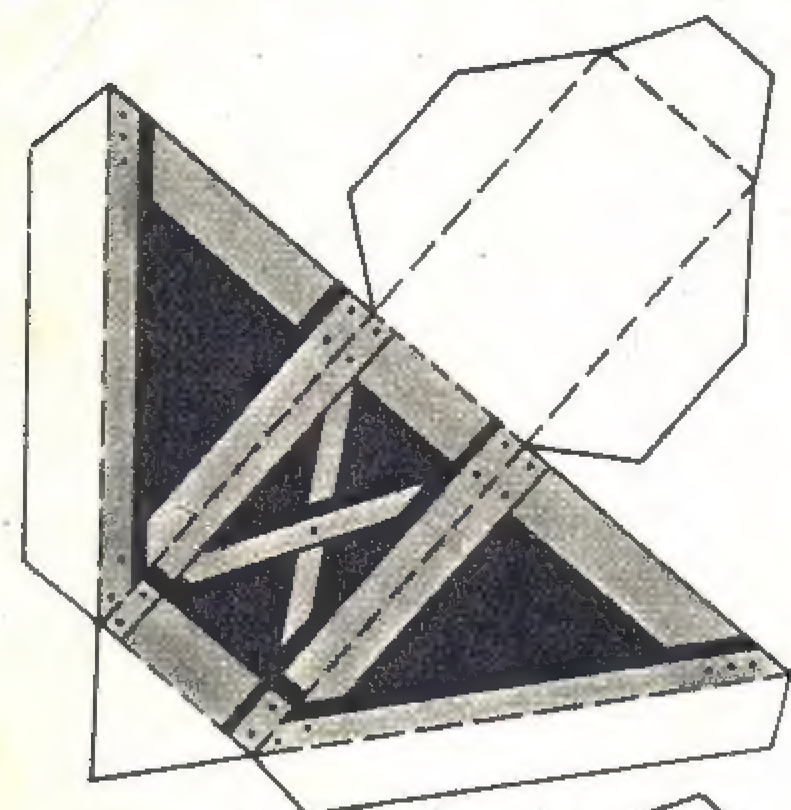
Doolhof

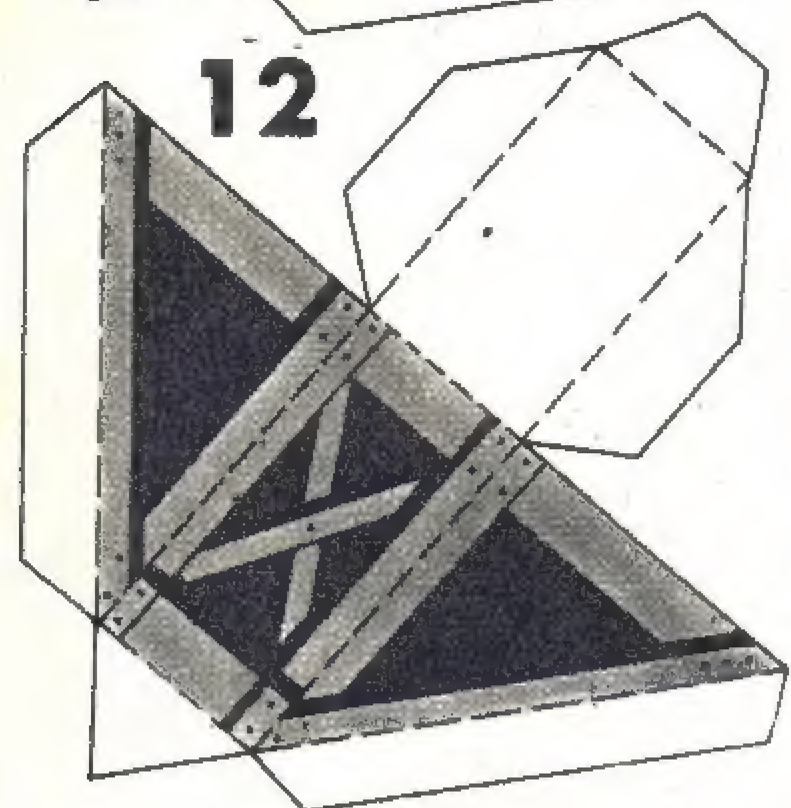

Annie heeft staan ballen, vlak bij de doolhof. Ze heeft de bal zó hoog opgegooid, dat deze midden in de doolhof is terechtgekomen. Hoe kan zij haar bal terughalen? Het is wel een lange weg...

Stortwagen voor steenslag

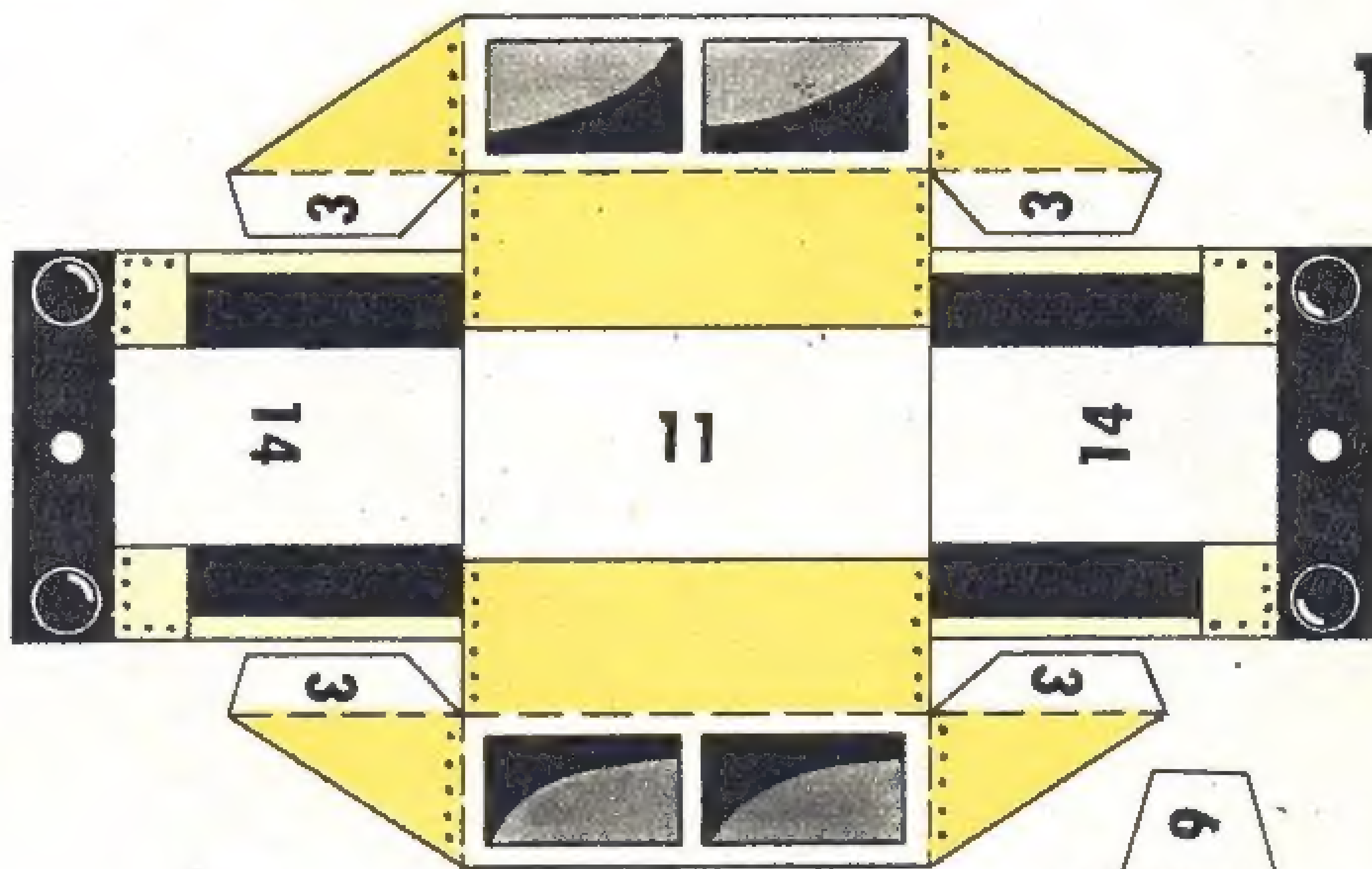

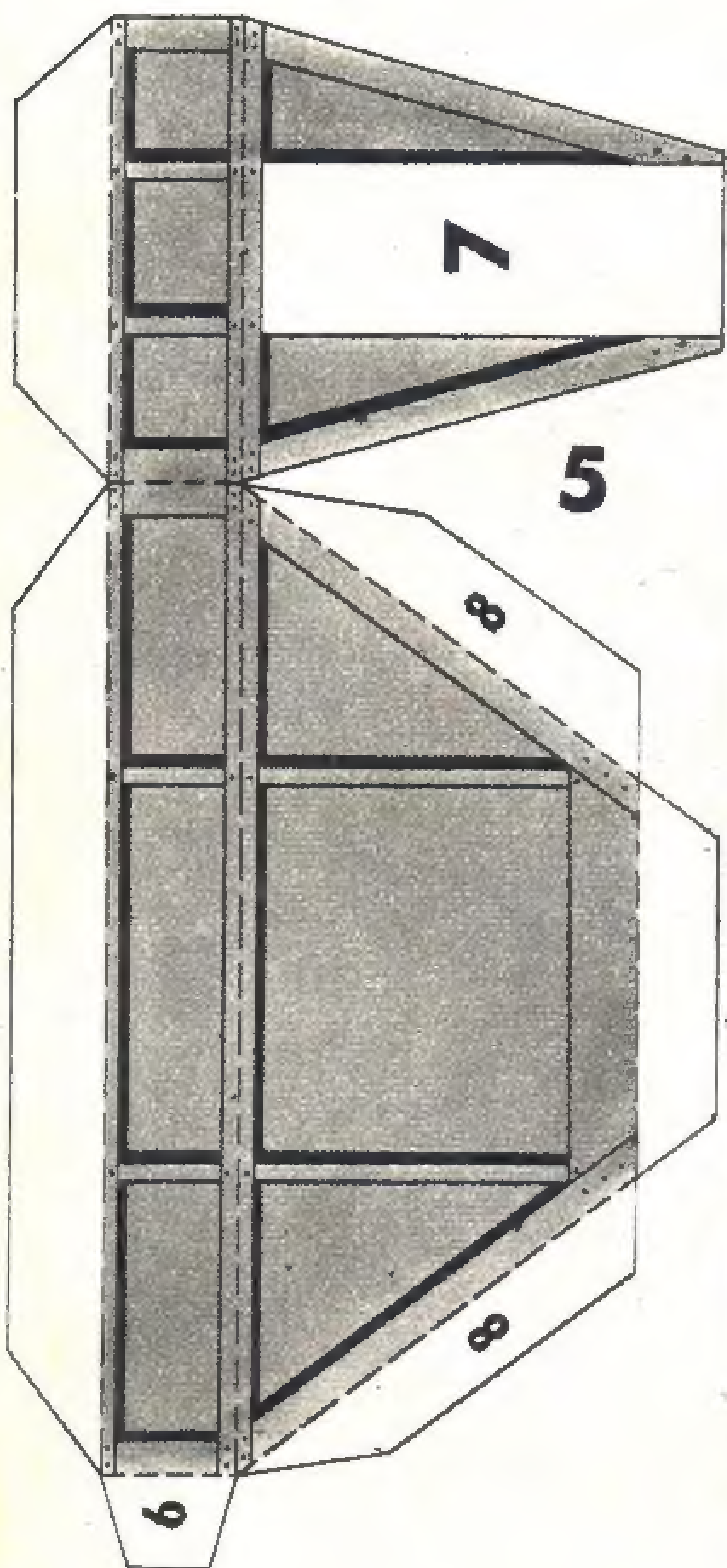

Ditmaal geven we een bouwbeschrijving van een zogenaamde onderlosser. Dit is een wagen, waarbij door het openen van schuiven de lading er aan de onderkant uitglijdt. De wagen wordt veel gebruikt om steenslag tussen de rails te laten glijden, dat dan door spoorwegarbeiders verder tussen de bielzen wordt verdeeld.

We beginnen met deel 1. Kijk goed naar schetsje 2, daar kun je zien hoe het moet worden. Na het uitknippen en vouwen plakken we de lipjes 3 tegen de onderkant, zodat er uitstekende kastjes ontstaan. De wielen (4) uitknippen, vouwen en de puntige lipjes tegen de achterkanten plakken. Deze wielen plakken we tussen de bufferbalken en de „glijbaantjes" voor de stenen. Van de twee delen 5 maken we een geheel door de lipjes 6 achter de andere delen 5 te plakken. Daarna plakken we de kanten 7 op de plaklipjes 8. De bovenkant met de stenen (9) kleven we op de plaklipjes 10 en we bevestigen het geheel op het witte vak 11 van het onderstel. De steunen 12 uitknippen, vouwen en plakken (zie schetsje 13). Deze delen kleven we op de witte vakken 14 van het onderstel en tegen de vakken 7 van de bak. En daarmee is ons wagenpark weer met een model uitgebreid. Veel succes.

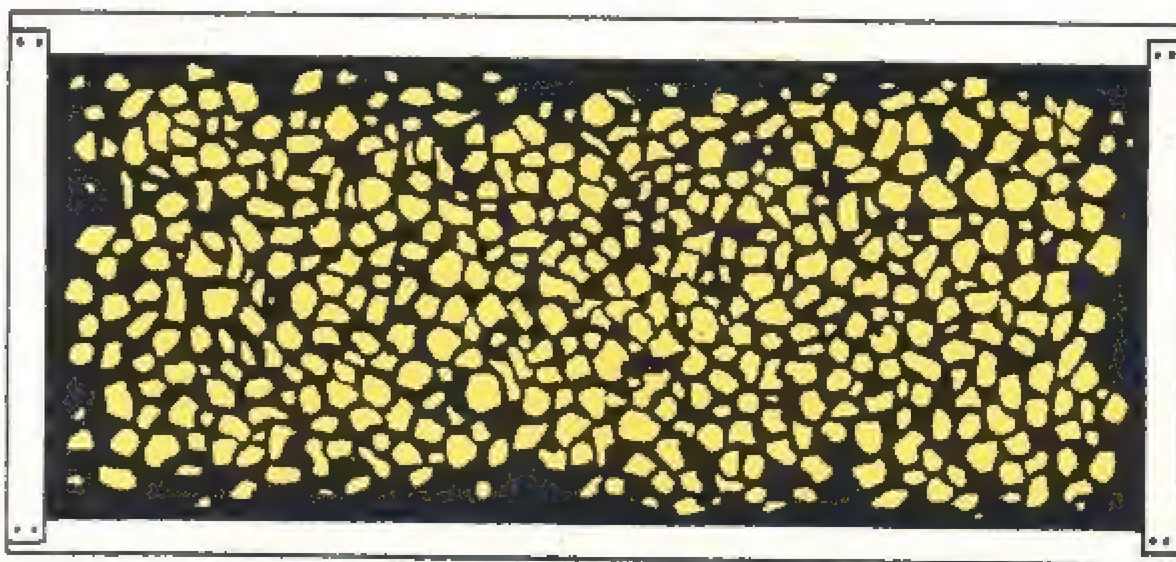
S.

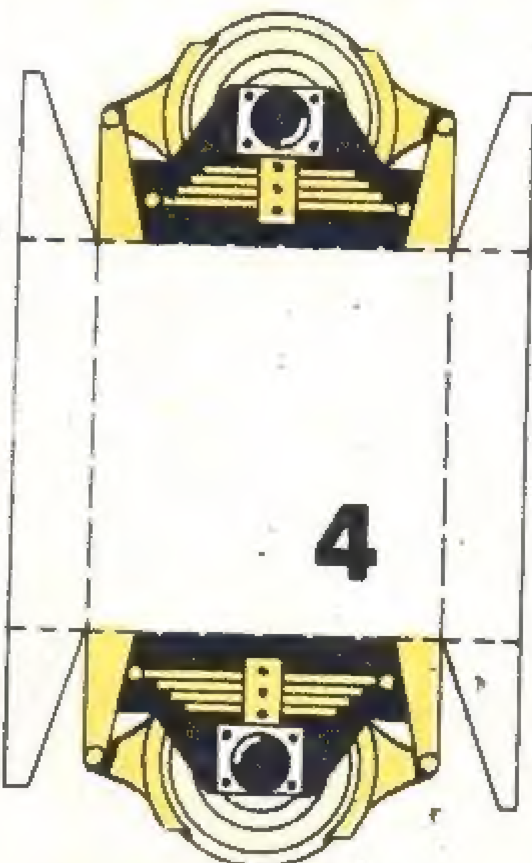

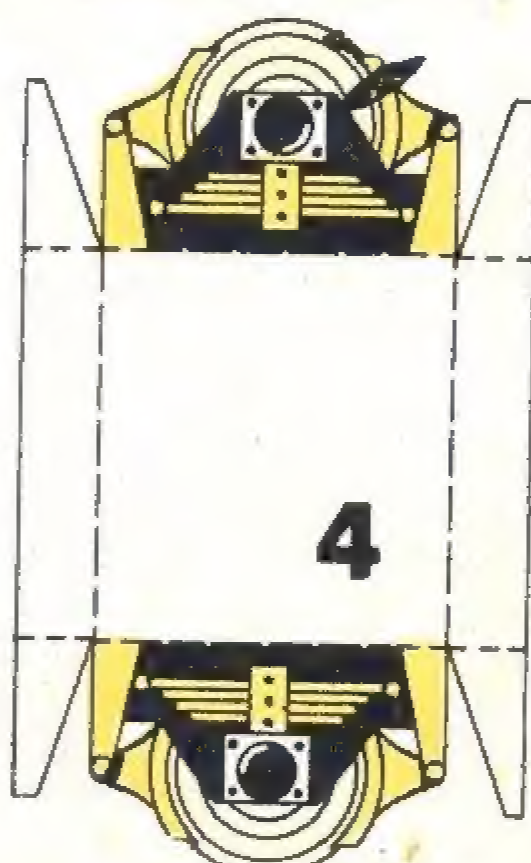

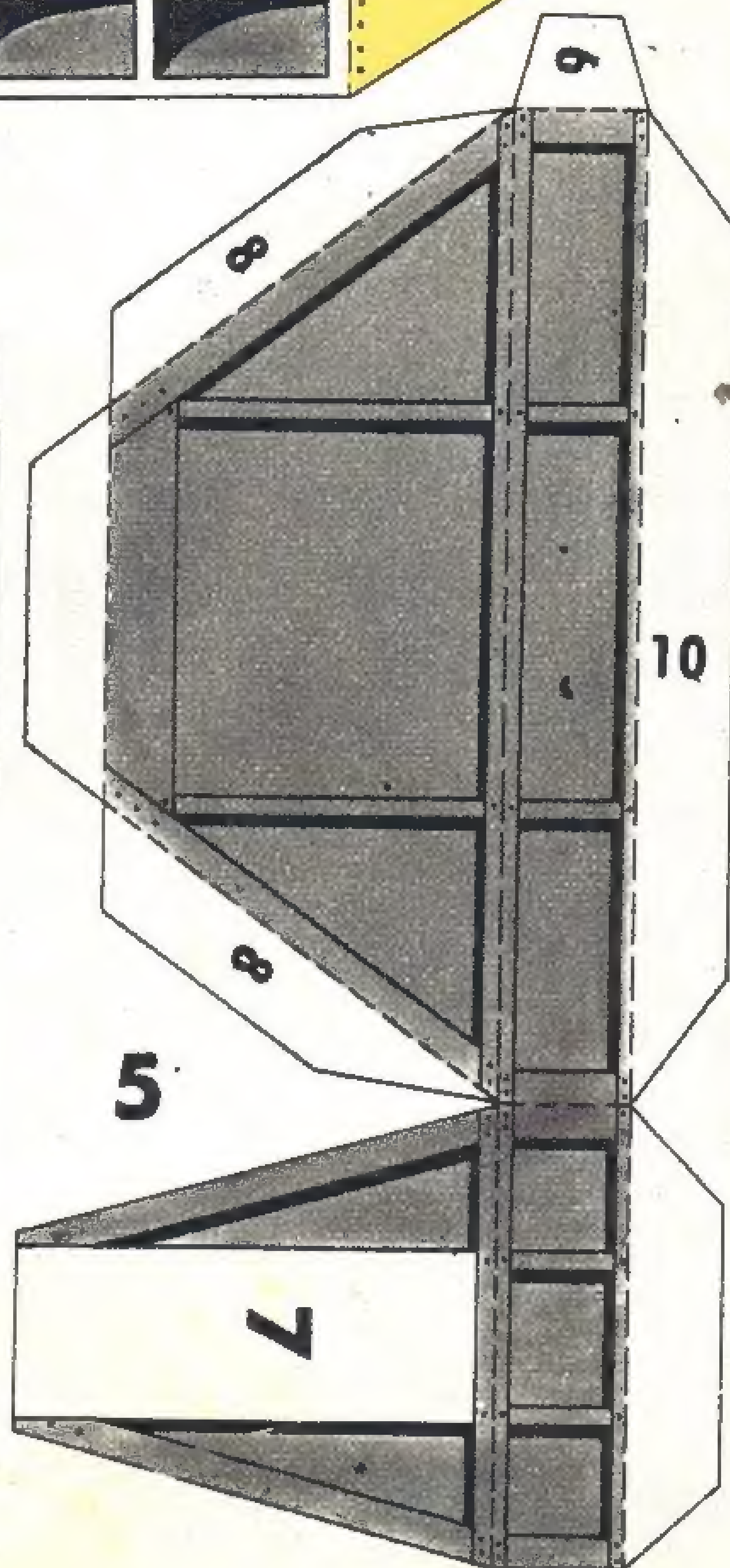

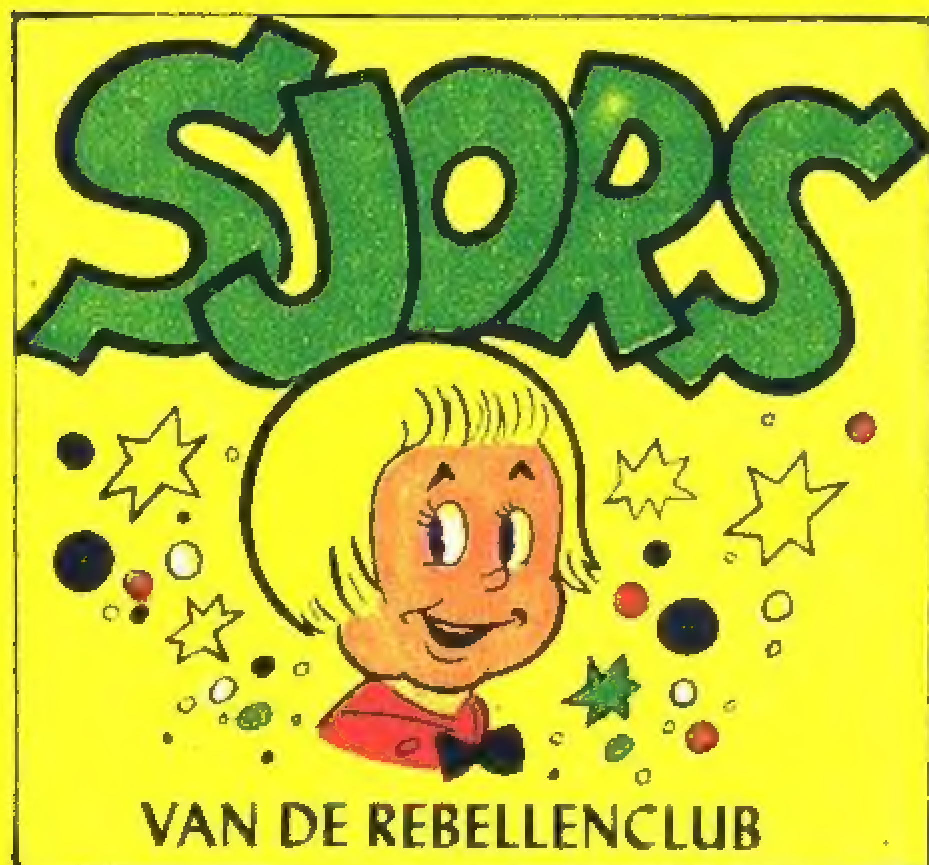

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.